

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван и Филиповић Сениша, те
- пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић и
- браниоци оптужених, адвокат Шалић Миломир за оптуженог Грујића и Драгићевића, адвокат Ђокић Драган, за оптуженог Кораћ Ивана, адвокат Сташевић Слободан, за оптуженог Филиповића, адвокат Ђорђевић Мирослав, за оптуженог Славковић Драгана и адвокат Перковић Мирослав, за оптуженог Поповић Бранка.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ и да се у доказном поступку саслушају сведоци Милошевић Драго, Галић Веселко и Кљештан Стојан.

СВЕДОК МИЛОШЕВИЋ ДРАГО

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да не бих прекидао када почнете саслушање сведока, ја бих морао да напустим претрес у пола једанаест, а замењиваће ме Ђокић Драган, да се сада јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви сте Милошевић Драган?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Чедомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чедомир?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: 1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Рођен сам у Малешиху, а одрастао у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малешихи?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Малеших.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малеших, општина Зворник?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Зворник, а одрастао у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где живите?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У Зворнику живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику, улица?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Карађорђева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ово Змајевац 10?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је зграда, Змајевац 10/41, то је зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз 41?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да. Само једна исправка, молим Вас. Име Драго, а надимак Драган, зато што ме сви знају као Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Драго, е па добро. Значи Милошевић Драго?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, али сви ме знају као Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте запослени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Имам приватно предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Власник приватног предузећа, у Зворнику?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Сенишом или Драгићевић Драгутином?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

Сведок Драго Милошевић, од оца Чедомира, рођен 1963. године у месту Малеших, општина Зворник, са пребивалиштем у Зворнику, улица Карађорђева, зграда Змајевац 10/41, власник приватног предузећа, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговорате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором изложили тешкој срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу. Молићу Вас да прочитате ту заклетву испред Вас, тај текст, наглас, да положите заклетву.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Ставља се на терет поменутој шесторици оптужених извршење овог кривичног дела, а наиме, ради се о догађајима на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године, значи, пре свега, депортација, односно присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић крајем јуна 1992. године, те злочини у Дому културе у Челопеку, у току јуна 1992. и злочини на пољопривредном добру Економија и месту Циглана – на Економији у периоду мај 1992. и на Циглани у периоду мај-јули 1992. године. Ваше саслушање предложила је одбрана оптуженог Кораћ Ивана са надимком Зокс, а на околности, колега, како сте рекли, рехабилитације оптуженог Кораћа? У предлогу Вашем, рекли сте на околности да је боравио.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Везано за повређивање и то, рехабилитација је само део који се односи на санирање повреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мало да усмеримо саслушање да не бисмо сада баш.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Значи, целокупног ангажмана, боравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, боравка Кораћа на ратишту, добро. Прво да нам кажете, да ли Ви познајете Кораћ Ивана?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Краљева, а ако га познајете, када сте га упознали, под којим околностима и да ли сте можда у том периоду и Ви били у Зворнику, обзиром да сте пореклом оданде? Изволите.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, учесник сам рата значи од првог дана, припадник Војске Републике Српске, а пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам разумела, извините.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Припадник Војске Републике Српске, а пре тога припадник територијалне одбране Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Кораћ Ивана сам упознао, не сећам се тачно, значи, негде приликом рата, пошто смо били заједно стационарани у «Стандарду». После смо били заједно у истој јединици. Дечко је био код мене, спавао је кући, тако. Тада када је рањен, ја сам био са њим. После рата сам био код њега у Краљеву, тако знам га изузетно добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте мало о том Вашем формацијском ангажовању, како сте Ви били, ми смо овде нашли један писмени доказ где пише да сте Ви били ту, Милошевић Драган, Зворник?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 01. маја до 31. маја, један део, значи овде у писменим доказима, па да нам кажете, како сте се Ви ангажовали, у којој јединици, коме сте припадали, да нам те периоде мало временски ограничите.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да. На почетку је то био, значи ТО, територијална одбрана, значи општине Зворник. После сам био припадник

Зворничке бригаде, лаке пешадијске Зворничке бригаде и припадник Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете на почетку, мало нам то сада временски одредите.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: На почетку рата, значи од самог избијања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када то сматрате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Од самог почетка, значи 05., 06. сам, жена и деца извео сам их у Лозницу, ја сам покушао да се вратим у Зворник, нису ми дали. На мосту су сада већ биле, овај, постављене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О априлу говорите?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: О априлу, да, о априлу говорим, значи 1992., на мосту је била већ параполицијске или не знам ни ја како да их назовем, снаге. Зворнички криминалци су бошњачке вероисповести обучени у полицијске униформе и били су, био је паркиран један аутобус. Ја сам становао тачно прекопута моста, значи двадесет метара од моста. Кренуо сам у своју зграду. Нису ми дали да прођем, вратили су ме назад. Ја сам прешао у Србију, значи до ослобођења града. Тек када смо га ослободили, онда сам се вратио, породица се вратила по ослобођењу Куле града. А Кораћа сам упознао после тога када је Кула град ослобођена, ми смо се после упознали и од тада смо после били у истој јединици заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој јединици припадате, Ви?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јединица значи за интервенције и противдиверзантска јединица. То је, тако то је та јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома припада та јединица?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Територијалној одбрани, после Војсци Републике Српске када је формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формирана, када сте припали Војсци Републике Српске?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам када је формирана Војска Републике Српске, не знам тачно када је формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец, да ли знате, после колико времена?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, ја мислим мај, јуни, не знам стварно. Зна се када је Војска Републике Српске формирана, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите формално формирање или фактичко формирање?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, у принципу ми смо били Војска Републике Српске, значи самим тим чим смо били ту, није било других, значи друге националности у тој војсци није било, сем Срба. Знате, партизана није било у овом рату, били су, жаргонски речено, били су четници и усташе. Ми смо били четници, они су били усташе, партизана није било у овом рату, тако да није било пуно могућности неког великог избора. Ја морам да Вам напоменем овде да је моја жена Муслиманка, да је читав рат жена била ту са мном. Имам две кћерке, старија кћерка је у иностранству, студира сада, апсолвент је Правног факултета, млађа кћерка је у Зворнику, жена ради у банци, радила је читав рат. То је бивша «Инвестбанка», зове се Муневера, а

презива се Милошевић. Данас је то «Бањалучка банка», они су је откупили. Тај дечко је значи, Кораћ је спавао, мислим много пута је спавао код мене, и када сам ја био ту и када нисам био ту у стану од 33, 34 квадрата, колико је био, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били у јединици тој за интервенције, ко Вам је био командант јединице?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Стојан Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојан Пиварски?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јединица територијалне одбране? Сада сте рекли, припадали сте територијалној одбрани?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, на почетку, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њему командант, том Пиварском?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно, ТО, ко је био, Марко Павловић је тада био командант ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Стојан Пиварски?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, добровољац из Тења, из Зрењанина, човек који је дошао значи на почетку рата и момак је после погинуо, погинуо је на мајевачком ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: 1990., немојте ме држати за реч, мислим 1993. или 1994. година, немојте ме држати за реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. До када сте Ви под командом тог Пиварског?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја мислим негде јули месец, јули месец негде тако, јули, август, не сећам се више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јули, август?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте, реците нам, шта се дешава то па он престаје да буде Ваш командант, због чега је престао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не знам, мислим да је човек напустио зворничко ратиште, да је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А поменули сте Марко Павловић, командант ТО. Ко је тај човек, да ли сте њега упознали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, командант ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада га нисте упознали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, виђао сам човека, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га виђали, где је било његово седиште?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Зворник је мали град, знате, то је град, тада је било можда пар хиљада људи, није ни толико, уствари цивилног становништва није било, били су само припадници МУП-а и припадници територијалне одбране, припадници војске, тако да смо се сретали ту, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је његово седиште?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У ТО је био, где је и пре рата био, и сада је ја мислим, територијална одбрана, мислим да је ту била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У територијалној одбрани, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, у граду, у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је у том «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: «Стандард» је фабрика која је направљена пре рата, где је фабрика обуће била, значи једна стара и ту је урађена зграда, новоизграђена зграда и при избијању сукоба, значи, на просторима бивше Босне и Херцеговине, била је, стациониране су значи биле снаге Војске Републике Српске, на почетку ТО. Значи, то је ван града, значи оно, фактички не припада граду. На улазу у град, из правца Бијељине, значи једно два километра од града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тамо био у том «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ми, ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били, до када?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: До краја рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До краја рата?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто мењало, кажете, у почетку је била ТО, после је била Војска Републике Српске?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се променило, да ли можете да нам кажете?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Променило се после, биле су, значи, после је већ дошло до приступања батаљона, бригада, корпуса и ту је направљена права војска. 19. маја када се повукла ЈНА, значи са простора бивше Југославије, људи који су били, отишли су, сем оних припадника који су рођени на просторима бивше Босне и Херцеговине, они су остали, значи, махом као командни кадар, људи који су рођени или они људи који су хтели да остану, значи да се боре у Војсци Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава, какав је сада однос између територијалне одбране и те бригаде која се формира?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нема више ТО, то је једна јача инстанца, Војске Републике Српске, значи када је војска формирана, више ТО не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не постоји. Шта се дешава са тим Марком Павловићем?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га виђате или не?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не виђате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто да нам кажете о страдању муслиманских цивила, о овим догађајима из наше оптужнице?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сада сам прочитала, Козлук, Дом културе Челопек, Економија, Циглана?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Козлук, ко је страдао у Козлуку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Присилно пресељење, ратни злочин, присилно пресељење цивилног становништва. Да ли Вам је о томе нешто познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо писмене доказе из којих произилази, имамо неке дописе од 26. јуна са печатима штаба ТО за који Ви кажете да нема. Шта можете да нам кажете о томе, ко је то урадио, ако је урађено, шта се то десило, да ли Вам је то нешто познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мој дед, мој дед, 1914. годиште, Станко Милошевић, моја баба 1914. годиште, Милица Милошевић, мој отац Чедомир, моја мајка Ана, сви су живели у Козлуку. Сада су мртви, само ми је мајка жива, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у то време причате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Све време, значи, од 1963. године када сам ја рођен, јула месеца, рођен сам у Малешиху, а читав живот сам проживео у Козлуку. И тада су живели значи у том периоду у Козлуку, с тим што су у једном моменту изашли били сви Срби из Козлука, значи седам дана нико није био у Козлуку. То је, значи то сви знају, то је прво етничко чишћење које је урађено на простору града Зворника, на простору општине Зворник, значи, сви Срби су побегли, јер се десио један инцидент, уствари више инцидената. На Бајрам претходне године у 12 сати комплетно муслиманско становништво је пуцало из аутоматских пушака од 12 до 12,05. Значи, то сви Срби знају који хоће да Вам посведоче и који хоће да Вам кажу, то је чињеница и они су побегли. Тек после ослобађања града Зворника, они су се вратили у Козлук и тада су у Козлуку формиране, мислим да је ту, ко је то урадио, ТО или Кризни штаб, не знам, формиране су мешовите патроле између, где су били и припадници оба народа, и муслиманског и српског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је однос био становништва између Муслимана и Срба у Козлуку, процентуално?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Козлук је већинско муслиманско становништво, с тим што су околна села српска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већинско, у ком проценту?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, не знам проценат, али у великом проценту су у већини Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је преко 90% муслиманско становништво?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не верујем да је баш толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо овде чули.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, добро, Ви јесте, али ја себе сматрам Козлучанцем, зато што сам живео доле осамнаест, деветнаест година, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Козлук није ни бошњачко нити повратничко место, ја сам Козлучанац, значи, нисам ни Бошњак ни повратник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, није бошњачко место, а већина су Бошњаци?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, јесу, није бошњачко место, зашто би било. Ја сам Козлучанац, нисам Бошњак, а нисам ни повратник, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите за сада?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па и пре рата сам био Козлучанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се десило са тим људима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Приликом избијања тих ратних сукоба, значи на просторима бивше Босне и Херцеговине, огроман притисак људи српске националности је био из Тузле и Зенице, људи који су излазили, или под борбом као једно село Брњица из општине Живинице или људи који су излазили за новац, где су плаћали значи муслиманским снагама да их пребаце на територију Републике Српске. Дошло је до проблема са смештајем, прво, тог нашег српског живља где да се смести, то је прва ствар, а друго, из личне безбедности, знате, рат је рат, људи су гинули на нашој страни и колико сам ја упознат са тим, Фадил Бањановић је тада водио преговоре у име Бошњака и у име Козлука, Скочића и Шепка, да је тражено да се људи евакуишу и да се измeste.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тражено ми није јасан тај пасив, облик пасив. Шта то значи тражено, ко тражи и од кога, тражено, шта је то?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Вероватно је територијална одбрана од Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вероватно?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Од Кризног штаба вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко тражи?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Тражи то становништво да изађе одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то муслиманско?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они нама кажу да не траже они, него да су они истерани одатле?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Они могу сада да кажу шта год хоће. Што су изашли Срби из Тузле? Једва су чекали да изађу. Срби из Сарајева, једва су чекали да изађу. Тако су и Муслимани исто. Ја ћу навести само један пример – значи после исељења, после пет дана, ја сам слушао на радију, значи «Прес центар 205» која је била прекопута нас, муслиманска јединица је стационирана била, где је човек Козлучанац значи био и где је давао информације за њихов радио и каже, буквално цитирам, «за Прес центар 205 Нијаз Бањановић», а знам да је Козлучанац и знам да је човек тада отишао када су отишли сви Козлучанци. Значи прешао је преко Лознице, куда су ишли више, не знам ни ја, Мађарска, вратио се одмах у армију био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, рекли сте нам две контрадикторне ствари – с једне стране кажете, вероватно из безбедносних разлога.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са једне стране, кажете, притисак избеглица.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли једно или друго?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Није то контрадикторно, то су две ствари, два разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А два разлога?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Два разлога, ништа ту није контрадикторно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли је притисак избеглица онда то разлог да се они иселе или шта или није им безбедно?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Знате како, врло је тешко у овом моменту сада из тог једног времена, извадити то само и ставити се у контекст садашњег, значи када је све промењено. Шта мислите како се осећа човек који је изашао из Тузле и остало му дете, остала му мајка или му погинула тамо, неко му убио мајку и сада он дође да живи у Козлуку и пред њега је Муслиман. Боји се освете, претпостављам, уствари не претпостављам, него је то тако, боји се разних других ствари које могу да се десе. Ти Муслимани су зато тражили да изађу из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама то лично познато да су они добровољно тражили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, познато ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су изашли?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: За Радаковац, познато ми је и за Козлук да су били преговори, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били. Реците нам нешто о томе, о непосредним сазнањима, шта Вам је познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, ево, отац ми је мој рекао, значи причао ми је да је, да је један од тих Козлучана који је живео ту, да им је буквално и рекао, то што сте тражили, господо, то сте и добили и он им је наводио име Алија и осталих, е сада фино се пакујемо и идемо одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, ко је рекао коме, нисам схватила?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Један од тих данашњих Бошњака, тадашњих Муслимана је рекао, то ми је мој отац говорио, значи човек коме ја верујем, човек који је био и остао, значи умро је, али је био домаћин и један од, био је домаћин, један од угледнијих људи на подручју општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он тада живео?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Живео је у Козлуку све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да. Овај и то могу да потврде и они ако хоће, ако неће, мислим ако хоће да кажу истину, да су они један другом тада говорили приликом исељавања, ето, шта нам је Алија ту урадио, што смо тражили, то смо и добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, на шта су то мислили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, мислили су вероватно на почетак рата и свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тога извучите закључак да су желели да оду из свог места?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Само да Вам кажем, гледајте да Вам кажем, рат је почео 06. априла 1992. године или 09., који год датум да узмете, а

Муслимани или данашњи Бошњаци, уствари, жао ми је што то нисам сликао да Вам донесем овде, значи натпис на једном путу у муслиманско село, где пише тамо да је први оружани батаљон, док ја нисам имао појма, ни већина Срба да ће уопште да буде рата, 1991., почетком 1991. године формиран је први батаљон «зелених беретки» у селу Годуш, то је територија општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то смо ми чули и то уопште није спорно. Али само овде људи када дођу, замењују тезе. Ми не говоримо о ратним дејствима, о разлогу зашто се рат, зашто је рат почео и шта се дешавало у борбама. Ми говоримо о страдању цивила, то је нешто потпуно друго. Значи нас то овде занима.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Апсолутно, сасвим нормално, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није спорно да постоји «Патриотска лига» и да постоје и «беретке» и црвене и зелене и разне, разумете.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Знате зашто су формиране те јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није примарно да овде, то је услов да би се ми овде нашли, али ми говоримо о страдању цивила.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Када се формира једна јединица, она се формира да би некога убила, а не да би купила смеће, него да би нешто урадила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није, па није нам то предмет, убиство у борби. О другим стварима говоримо. Да ли је Вама познато, ево да идемо даље, значи, имате ли још нешто за Козлук да кажете што је Вама познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, значи имам да Вам кажем, да је пре тог, како га данас популарно зову, етничко чишћење, да је етничко чишћење једно урађено, једно је већ било, када су Срби изашли из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих је неко значи истерао, па су етнички очишћени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Док су изашли. Ако су изашли ови под притиском, што су Срби излазили, значи, изашли су од страха. Није морао нико да их гони, они су сами изашли из страха, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од страха?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ако су ови из страха, зашто не би и Срби, онда је то исти разлог, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви те људе да се насељавају после у Козлуку, што долазе из Тузле?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Сада, после рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тада, после тих пет дана, кажете?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, па виђали смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило, да ли сте улазили ту, шта је било са Вашим оцем, он је ту живео?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, живео је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био присутан иселењеу тих људи, одласку?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Вероватно да јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причао о томе док је био жив?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, јесте, рекао сам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, ништа, они су са тим људима живели доле, значи, ту није био са тим староседеоцима који су били комшије, они нису имали, међутим, са млађим људима, ту је било проблема. Значи, са његовом генерацијом не, али са млађима је било проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се десило, шта каже отац, шта се десило када су изашли, то крајем јуна?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ништа, онда су дошли људи из Зенице, из Какња, из, значи, из централне Босне и људи из Тузле и населили су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су дошли, да ли се Ви сећате, у односу на излазак ових?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: После пар дана, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После пар дана. А ко је то радио, ко је њих насељавао? Да ли је ту било нешто организовано или они сами дођу па уђу у куће, како?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Вероватно да да, не знам стварно, не мислим да је то стихијски ишло, тако да је неко морао да усмерава те људе где су куће слободне, да би људи могли да уђу. Верујем да је тако, чист људски разум налаже да је то тако. Иначе би све друго била анархија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте употребили један пасив, нешто урађено или не знам како, од ТО или Кризног штаба.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да. На шта мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Козлук мислим, да је онда то урађено, наређено, у том смислу нешто сте рекли, не знам тачно који глагол сте употребили.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Морате ми поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете, немам ја сада транскрипт, још није урађен, тек сада саслушавамо. Везано за Козлук, да ли Вам је позната улога територијалне одбране и тог Кризног штаба, не знам на шта мислите када кажете Кризни штаб, ако можете то мало да нам појасните?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, вероватно, Кризни штаб је постојао, значи као и у свакој ванредној ситуацији, постојао је и тада, пошто рат је сигурно ванредна ситуација. Они су, претпостављам да су преговарали и знам да су преговарали, не претпостављам, него знам да је преговарано, значи са војском Бошњака тада да људи изађу са тих територија и да пређу, да ли тамо на неку страну, да иду у неку трећу земљу, око тога не знам стварно, али знам да су вођени преговори, значи да се Козлук исели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је представљао Кризни штаб, ко је био руководилац Кризног тог штаба, како Ви зовете?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не, у Кризном штабу било је више људи, значи знам Бранко Грујић је био председник у општини, он је био члан Кризног штаба, сведок «К» (сведок је на претресу рекао име и презиме овог заштићеног сведока), ко је још ту био, не знам, не знам, Зоран, како ли се звао, не знам да ли, не знам. Не знам, пошто ми који смо били припадници војске,

они нисмо баш нешто били у љубави са цивилним властима, то увек онај који је био припадник војске, поготову у рату, значи, да нема неких баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки представник војске у том штабу, Кризном, цивилном?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли можете нешто да нам кажете о Дому културе у Челопеку? Да ли су ту неки цивили страдали, у јуну месецу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја не знам да су страдали, знам да су били затворени, да су били људи са Дивича, а да ли је ко страдао, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су затворени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули то, да ли сте видели?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Видео нисам, а чуо јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили поред Дома културе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, то је било успут, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то био објекат?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Дом културе, као сви бивши домови културе у бившој СФРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био затвор пре рата?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је од тог објекта направио затвор?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је ту страдао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је ту неко страдао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам да је ико страдао, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули за то?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је неко страдао на пољопривредном добру Економија?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Чуо сам за многа страдања, да Вам кажем. Ја сам председник борачке организације у Зворнику, имам многу документацију ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам нешто шта знате.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Превасходно, значи превасходно, пошто сви говоре о бошњачким страдањима, значи, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, само полако, видим да сте Ви нешто љути.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не нисам љут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми говоримо о нашој оптужници.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, нисам љут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, суд, сачекајте тренутак, суд мора да се креће у оквирима оптужнице. Ја сам Вам рекла који су догађаји у овој оптужници.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када будете, ако будете позвани за неку другу оптужницу, у Босни или било где, говориће се и о другим жртвама. Не знам да ли ме схватате.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, али не схватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде морамо да утврдимо, ово је јако широк догађај.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таман посла када би ми могли да утврђујемо све жртве, нажалост, које су пале за време тог несрећног рата, цивилног, таман посла, стварно немамо ни мандат, ни време, ни услове, ни ништа. Немојте сада Ви ту да причате нешто.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, нисам љут, нисте ме добро протумачили, нисам љут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте цинични, немојте тако.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Него свака жртва је иста, без обзира, Ви фокусирасте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да јесте.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Жртва је жртва, без обзира на име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже да није, па наравно да јесте.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Значи и злочинац има своје име и презиме и жртва има своје име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Сваком честитом и нормалном Србину, стало је и треба да одговара сваки онај ко је убио жену и дете по Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви знате на територији Зворника да је убијен неки цивил, хајде тако да Вас питам?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Апсолутно, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о томе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: И данас-дан се те ствари дешавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не у борби, не, не, говоримо период мај-јули, да ли сте чули за тако нешто?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја Вам кажем, ја у затвор нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У затвор нисам улазио. Ја могу да Вам набројим педесет седам акција борбених које смо имали ми за два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, молим Вас.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Значи, могу да Вам, ја само да Вам кажем, дозволите ми, значи могу да Вам кажем педесет и седам борбених акција које смо имали за то време. Матична јединица којој сам ја припадао, никада није добила наређење ни од кога, подвлачим ни од кога, нити од Стојана Пиварског који је мртав, нити од било кога другога, да иде у затвор и да убије некога или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То и не пише овде.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да ли је појединац ишао или није, нити знам, нити ми је познато, нити смо ми обезбеђивали те прихватне центре или, назовите их како год хоћете или затворе, нисмо. Обезбеђивала је полиција и резервни састав полиције. Апсолутно ми није познато, значи шта се тамо дешавало и шта је се радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте ни чули да су људи страдали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је Кораћ Иван некада улазио у тај Дом културе Челопек или на Економију или на Циглану?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, да ли Вам је некада нешто причао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је он био рањен. Да ли знате када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Рањен је био, не сећам се датума, рањен је био у руку, од бомбе, то знам, да је била дефанзивна бомба и то знам и мислим да сам га ја и превио, чак ту десну руку. Тог догађаја се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не, не знам, ја сам три пута рањен, а не знам када сам рањен, знам први пут, али ова два друга пута не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после тога је лежао у болници или?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мислим да нису биле повреде за болницу. Знате, маса њих је у мом стану била тих људи који су рањени, нису били за болницу, нису били за борбу, али мислим да није он тада био код мене кући, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није тада лежао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Није био код мене кући. Да ли је негде отишао, да ли је отишао за Краљево, негде, не знам, али знам да није био ту, да је рањен у десну руку и чини ми се још негде да га је један гелер, не, немојте ми веровати, не сећам се, али знам да су му руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након што сте га упознали, колико дуго је он ту био? Да ли је био непрекидно на ратишту или је?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ми смо када смо се упознали, у то време после смо отишли, пола српског села, муслиманске снаге су попалиле и

протерале, Баљковице и онда смо ми отишли на испомоћ, нас осамнаест горе, горе смо провели, по мојој некој процени, десет, петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе и када?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У Баљковици, 1992. рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, који месец?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је мај, ја мислим, не знам, почетак месеца, стварно не сећам се, зна се када је Баљковица попаљена. Ми смо отишли горе, ту смо провели петнаестак, двадесет дана и он је био тада дечко са нама. После је дошла наредба да се ми повучемо, да се не брани тај други део села и то је после запаљено и то је исто изгорело и ту је било цивилних жртава, значи са наше стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мај још увек?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Још увек мај. После тога је дошла наредба и ми смо пребачени у Дрињачу, пошто је била затворена путна комуникација Зворник-Дрињача. Један део Срба, значи који је живео горе на тој територији, остао је одсечен од града. Онда смо прешли Србијом, превезени смо чамцима и тако нас, ја мислим да је осамнаест тада и било, придодати смо горе као интервентни вод или вод за брзе интервенције да се то село одбрани по сваку цену, горе значи наредба је била и горе смо провели, не знам ни ја тачно, колико времена, петнаестак, месец дана, не сећам се више, али знам да је у једном од тих извиђања где смо ишли, требало је да се ради неко село, да је Кораћ рањен. Били смо у извиђању, шта је, негде смо у заседу ишли, не сећам се стварно, знам локацију где је тачно то било, између две куће, да је бачена бомба и да је он рањен у десну руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је после било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја мислим да је после тога отишао, да ли је отишао за Краљево или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се враћао поново у Зворник?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: После, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после поново били заједно?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да. Да, он када год је долазио, био је са нама, значи оно, долазио код мене кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и даље били под Пиварским?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја сам рекао, значи, негде до јула, августа месеца, то је та јединица била, била у истом саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је тако, под Пиварским?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да. Морам да Вам кажем да је та јединица, значи наша где сам ја био, чисто да се зна, негде око осамнаест људи увек нас је било, од тих осамнаест девет је погинуло, девет нас је остало живих, на сву срећу, а од ових девет живих да су сви у просеку рањени два, три пута. Ако мислите, ако неко мисли да те ране могу да се задобију у затвору, не знам, било где, онда се грдно вара, значи то је задобијено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ми Ваше ране уопште не оспоравамо.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не само моје, свих тих људи, ја не говорим у своје лично име овде, него говорим у име свију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у борбама, то заиста овде није предмет, рањавање у борбама није предмет. Значи не можете да се сетите када после рањавања одлази, када се вратио, докле још остаје?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не, госпођо да Вам кажем или госпођице, ја сам рањен први пут 20. јуна, а ова друга два пута, верујте ми да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после за неко хапшење неких јединица?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, чуо за хапшење Жућиних, да. Уствари не чуо, него сам био ту када су ухапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко из Ваше јединице ухапшен?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ухапшено је пет, шест момака који су се задесили ту. Значи нас, ово остало, ја сам био ту, остало нас је још, колико ту, десетак момака. Нисмо ни ми знали шта се дешава. У први мах смо мислили да су Муслимани преобучени у некакве униформе, да су упали у Зворник, то је прва реакција била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: 1992., не знам, август месец. лето је било, знам да је лето било, не знам, не сећам се, август.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто је то хапшење уследило, ко је то урадио, да ли знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Хапшење Жућиних је оно што ја знам, по мојим некаквим информацијама и што ми знамо горе, јесте да је, да су, они су држали један пункт према, према Црном Врху. То је једна кота, значи, која је била према Калесији и једина путна комуникација која је повезивала тада, тадашњи Зворник и српско Сарајево и они су држали ту коту горе и ту су имали један пункт и наишао је министар Остојић колима, наишао, не знам ни ја, па су сваки дан превозили «Голфове» за Београд, четири, пет «Голфова», а увече се враћали у једном «Голфу» када су момци сконтали шта се ради, онда су га истерали из аута, то сам чуо, нисам видео, натерали су министра да пузи и онда је то била освета цивилне власти и онда су их ухапсили. То је информација коју ја знам и у коју верујем. А оно што читам после, ја у животу нисам чуо, значи, за «Жуте осе», никада их нико није назвао, то могу само да лажу они који кажу у Зворнику, једна једина јединица која се звала «Осе», биле су живиничке «Осе», то је било прекопута нас, значи, добра једна муслиманска јединица, пар пута смо се са њима сударили, они, а у Зворнику никада, ми смо их звали увек Жућини, никада их нисмо звали «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали неке из те јединице?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Како нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Филиповић Сенишу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгићевић Драгутин, да ли Вам нешто говори?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, па да Вам кажем, већина тих људи је имала или надимке или, име и презиме, верујте ми, тешко се сетити и нас осамнаест како се ко звао, када би морао да се враћам поново на то, а зато што је доста људи, значи, из Зворника или из околних села је припадало тој јединици, тако да када бих видео људе, вероватно да би се сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у тој Вашој јединици где је било вас осамнаест, да ли су то били, значи, помешано – и ови добровољци и ту локални?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, било је нешто добровољаца, значи између осталих, био је ту Кораћ, било је још неких момака. Сада не знам, једног смо звали Сремац, једног, вероватно човек је пореклом, уствари, пореклом је тамо, а живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Славковић Драгана?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани Торо, мајор Торо?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: А то ми је познато, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, они су били, значи, у «Стандарду», они су имали једну просторију, међутим, они се нису дружили са нама, момци су били добровољци. Шта су радили, где су радили, под чијом командом, стварно не знам, да ли су са нама некада ишли у акције, ја не могу да се сетим, али углавном се нисмо дружили између. Знам да је Кораћ био са нама, једини од свих тих момака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тај Торо каже да је био под Пиварским.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Могуће, али ја се не сећам стварно. Знам, познато ми је апсолутно, али верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је носио беле опасаче, да је вршио нека испитивања у Дому културе, да му је то био задатак?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Могуће, могуће, кажем, а да је са нама ишао у акције, ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога се не сећате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали и неке војне полицајце у јединици?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је имао бели опасач и тако радио неке послове.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: За кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Торо?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: А за кога је радио те послове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па по наредби Пиварског, испитивао у Дому културе да ли имају оружје, да ли немају?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То не знам, то не знам. Ми нисмо испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте никада такав задатак добили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не, ми нисмо испитивали никога, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада ишли на Циглану, тамо фабрика цигле и црепа?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто о томе, везано за Кораћа, да је он тамо ишао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познат неки Јанковић Дарко, звани Пуфта?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Надимак да, али сећам се значи, то је та екипа која је била у тој суседној соби до нас, али верујте, ја нисам никада ушао у ту собу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој суседној био и Кораћ?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, он је био са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је био баш са вама?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Значи, момак је био са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Сво време, да, он је проводио са нама, ходник и две собе, једна прекопута друге, они су спавали у тој једној соби, а Кораћ је дечко био са нама све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком периоду сте спавали у «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је сам почетак рата, значи, оно после ослобођења Зворника, не сећам се више стварно, сам почетак рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после ослобођења Кула града?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да ли је војска остала, војска никада није спавала у граду, била је стационирана у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто мења тог 19. маја, кажете, када излази ова војска?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, па првенствено значи, 19. маја, шта је, онда је дошао Босанчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се мења тада?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ништа, ми постајемо Војска Републике Српске. Да ли је то датум, ја не знам сада тачно, немојте ме везати за датум, али онда долази командант бригаде и онда се формирају батаљони и то је то што се дешавало. Мислим да је Босанчић, немојте ме држати за реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Благојевића, неки Видоје Благојевић?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Видоје Благојевић? Мислим да је био командант бригаде, више људи је тада изротирано, Благојевић, Босанчић, знам, знам када су напали на Бошковиће, мислим да је Благојевић био тада, чини ми се да је он био, када смо кренули горе, значи када смо кренули у помоћ, да смо их срели негде у Петковцима, чини ми се да је у једном селу,

значи пре Бошковића, чини ми се да је Благојевић био командант бригаде, немојте ме држати за реч, али чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише јединица Пиварски припадала штабу ТО од 01. до 31. маја, спискови везани за плате. Да ли можете то да нам прокоментаришете, како сада 31. мај када кажете ако је дошла бригада.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Када је дошла бригада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам, ја Вас питам.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па ја Вам кажем када је формирана бригада, датум не знам. Ја сам Вам рекао да не знам датум када сам рањен, значи не знам датум од оног момента када је, не знам када се узима званичан датум за формирање Војске Републике Српске, тада смо ми као положили заклетву и од тада је настала, али датум не знам стварно. Али ништа се фактички ни суштински се ништа није мењало, ништа се није мењало, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте заклетву полагали, да ли се тога сећате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ту у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, то је десета заклетва коју смо, значи она од ЈНА па до данас овде, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред ким сте, пред којим командантом сте полагали, да ли се тога сећате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мислим да је ишло, пошто нисмо, пошто смо ми стално били на тим интервенцијама, да су сви полагали, а да смо се ми вратили из неке интервенције, где смо били, не могу да се сетим да ли Равне Њиве, подручје Кисељака или подручје Ковачевића. Када смо се вратили, онда смо нас осамнаест посебно положили заклетву, пошто су исто већ били урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том периоду били у Дрињачи или не?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам. Рекао сам Вам како смо дошли до Дрињаче, значи после Баљковице, када је други део Баљковице, то лако може да се провери, значи пошто су пола Муслимани заузели, ми смо отишли пола ту, бранили. Када смо изашли ми, они су попалили ту другу половину Баљковице и протерали сво становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какве су те плате биле које сте добијали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Како мислите какве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле добре или мале?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, верујте, ја нисам ратовао за плату, него сам бранио своју породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него да ли се сећате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека сума?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Супруга је радила у банци, тада је «Инвестбанка» имала добре плате, тако да ми то ништа није значило. Можда некеме јесте, можда некеме јесте, вероватно, мени није, имао сам нешто уштеђевине. Ја сам радио у фабрици «Глинице».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Кораћ, то је било пар стотина марака, да је то била итекако добра плата, да су људи живели?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, можда, тада је време инфлације, у Србији је била мања плата, можда за његове услове, можда да, за моје не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама доносио плату, како је то ишло?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ма, не знам, мислим да је Стојан да је доносио, Пиварски, не знам стварно, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки период да није било Кораћа ту на ратишту, осим тог периода када је био рањен?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јесте, јесте, па они су момци одлазили својим кућама, сада, како, не знам ни ја, стварно се не сећам, али знам да је ишао на некакву свадбу, рођендан, не знам, не знам, на нешто је ишао у Краљево, немам појма. Знам да је имао девојку, уствари жена му је после била, да је њу упознао у Дрињачи, да је отишао са њом уствари у Краљево, да је оженио, фактички био. Међутим, знам да после тога нису живели заједно, да је она отишла за Аустрију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту у «Стандарду» неки затвор?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете о томе да нам кажете, када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Био је војни затвор, ту су они који су бежали, значи, војна полиција је проводила ту и затварала читав рат. Ту су били затворени момци, значи они који су бежали са линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војни обвезници?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, они који су бежали са линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли је било ту Муслимана у затвору?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, како ће бити Муслимана када нису ни били припадници Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није уопште било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких заробљеника, на кратко?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, знам, можда двојица да су били припадници Војске Републике Српске у Зворничкој бригади, двојицу Муслимана знам. Остало су били све Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте се Ви хранили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту исто?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да и ако смо били на терену, значи у Баљковици, локално становништво нам је спремало храну, у Дрињачи локално становништво, у Кисељаку локално становништво. Знате како, ми где смо дошли, људи су били, овај, сигурнији, били смо добро дочекани и оно што се најбоље имало у кућама, они су нама износили сигурно, јер су се осећали сигурније и приликом напада, јер смо важили за искусну јединицу и за добре борце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били мобилисани када сте приступили јединици? Када је Вама тај Пиварски постао надређени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па ја мислим да је негде у мају било месецу, опет не знам датум тачно, стандардно да је припала једна чета Шћемлије, значи то је део града и тада је формирана Зворничка та, тада је почела да функционише јединица тако, под тим називом, значи Пиварском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре Пиварског, ко је Вама био надређени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам ни ја, то је неко од ових резервних старешина, не сећам се стварно више. Не знам, то су били ликови који су школовани у оној војсци, резервни официри, значи људи који нису излазили из канцеларија и, знате, добијали су чинове, оно што је ишло, највише вежби, била је добра дневница и тако су добијали чинове, а били су неупотребљиви за рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били локални људи ту из Зворника или?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, па били су локални људи и била је, значи, док је била званична Југословенска народна армија, ту је била значи бригада која се повлачила из Јасике преко Шеховића, Зворника, која је отишла после за Вршац са тим командним кадром Драганом Обреновићем који сада издржава казну у Хагу, не знам, Бранко Студени, то су те јединице значи које су биле горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био Бранко Студени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Активни војни старешина, после он је био тенкиста, после је био шеф војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо је био?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, човек је рођен значи у Босни и Херцеговини, у бившој Босни и Херцеговини, извињавам се, значи, активни војни официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још увек он тамо?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, још увек, ја мислим да је сада, да ли пуковник или генерал, немојте ми веровати, мислим да је пуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Војсци Републике Српске?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нажалост, Војска Републике Српске више не постоји, сада су то заједничке оружане снаге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, у војсци, да ли?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Добро, Вама је то можда исто, мени није, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на војску тамо у Босни.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, са седиштем, где?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно, пошто је то урађена та реформа, не знам где су сада. Већина тих јединица Војске Републике Српске је расформирана, већина технике је отишла, значи, више, ја мислим, сем у Бања Луци, да више не постоји нигде ниједна војна формација. Условно речено «српска» и где су Срби, да ли у Тузли, да ли не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете о тој војној полицији којом је командовао Студен Бранко, у периоду мај-јуни? Да ли сте имали неке контакте, јесу и они у «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: О војној полицији више знају они који су бежали, које су они дотеривали на линију, значи, него ја, тако да, момке смо знали, значи они су радили тај посао привођења Срба који су бежали и радили су, пошто су имали дежурства, значи као и ми, излазили су оно, значи, излетали на положаје. То је била прва јединица која је припадала, прихватала борбени задатак у случају пуцања и пробијања линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате можда, колико је бројала та јединица?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, мислим сто и нешто људи, али немојте ме држати за реч, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сто и нешто? А да ли Ви знате, да ли су они некада хапсили неке, нека војна лица која су евентуално извршила неко кривично дело, убили некога или тако, да ли је било привођења због таквих ствари?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Није ми познато, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам ништа познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и они ту исто у «Стандарду» и бораве и спавају и хране се?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: На почетку су били ту, док нису формиран баталјони који су изашли на линије. После је остала једна јединица војне полиције ту, а остале су биле придодате баталјону, значи били су непосредно уз борбени, уз борбену линију, борбени контакт са непријатељем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када почињу да се формирају ти баталјони?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Самим формирањем Војске Републике Српске, значи одмах је то подељено, значи формирано је шест или седам баталјона, немојте ме држати за реч по зонама борбених дејстава, мислим, то су војна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је командовао тим баталјонима, да ли знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Командовали су официри или резервни или људи, значи, активни војни официри у мањини који су били припадници Војске Републике Српске, који су били припадници ЈНА, па су онда после дошли и остали који су рођени на овим просторима и били, значи, ја могу да се сетим неких људи, али шта је то битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте пролазили некада поред Циглане, тамо у Каракају, фабрика?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, милион пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да ту раде неки заробљеници, затвореници, неки Муслимани?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Има их и данас-дан тамо, неко ради, али се не види, то је унутра у фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не. У животу у «Нови извор» нисам ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у нашој оптужници постоји и један део који се односи на пљачкање напуштених кућа, муслиманских и српских власника у периоду мај-јули 1992. године од стране лица која су извођена са Циглане. Тај

део инкриминације ставља се на терет и Кораћ Ивану и Славковић Драгану и том Пуфти и још неким лицима. Да ли Вам је познато нешто о пљачкама из тих кућа?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, али не видим сврху, зашто би неко, не знам, по мени то није пљачка, знате, ако могу да кажем у две реченице. Свако онај ко је изгубио своју имовину и који је оставио у Тузли, Зеници или у Сарајеву, ако је дошао и узео туђу имовину, апсолутно, против сам тога, нисам никада значи узео нити шибицу, нити било шта. Оно што сам имао пре рата, имам и данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисте схватили, не терете се овде српске избеглице да су пљачкале.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Него ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Терете се Славковић, Кораћ, Пуфта, нека лица, Сава, Саша, значи лица из јединице Пиварског, да су изводили групе оштећених заробљених цивила са Циглане и водили их у пљачку кућа. О томе говоре и они, оштећени нам говоре о томе, а говори на неки начин и један од оптужених, да су то радили само из других побуда и за друге потребе, али да су камионима ишла лица, скупљала неке ствари. Да ли сте видели некада тако нешто, да се из неких кућа?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Где су те ствари ишле, извињавам се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке у Србију, они кажу да није, за неке ствари говоре да су ишле негде по Зворнику, у Робну кућу, у магацин, у «Хладњачу».

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У Робну кућу, да, ту је био сабирни центар за те ствари, да, што се тиче ових кућних апарата, регала, па не видим сврху, мислим, човек који је петсто километара од Зворника да украде регал, шта ће са њим. Делује ми глупо, морате признати, али ишло је у Робну кућу и онда је ишло, ови људи како су долазили из Робне куће, неко је био тамо од тих референата, који је делио човеку, ако нема где да легне, онда му да кауч и тако даље, аута су скупљана доле, и моје ауто је отишло, значи сва аута која су била напуштена. Ја када сам рањен, мој ауто је неко покупио, није знао и одвезли су га доле у сабирни центар. После сам ја ишао и тражио свој ауто да извучем. Као доказ носио нормално саобраћајну дозволу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешава са имовином ових који су изашли из Козлука, Муслимани?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То су запосели људи који су дошли, значи, из Какња, из Зенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то њима неко организовано дао да користе те ствари или како?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, људи су ушли у куће. Онај ко је људе упутио у Козлук, значи логично да су користили те, све те ствари, значи које су непокретне, које су нађене у кући, када су они дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покућство мислите?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, да, користили људи њиве, сејали паприке, парадајз, од нечега су морали да живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је нешто од тога ишло у Србију?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тим камионима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не верујем да је неко регал, није се тако крало, крало се другачије, ишло је другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Другачије је ишло, јесте. Ишло је папирима, ишло је из «Глинице», пошто је, рађени су, да Вам ја не говорим, вероватно Ви то знате, имали су печате тамо, али то су радили велики играчи, није то радила, нико то из Зворника није радио. То смо ми после сазнали када је рат завршен, када смо видели да људи имају пара, милионе, тек смо онда сконтали шта је рађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само пар питања. Рекли сте да се ЈНА повукла 19. маја 1992. године.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је чињеница.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а реците ми, у том периоду, значи када се, није ми било јасно, у том периоду повлачи се ЈНА, шта се дешава, да ли је формирана тада Војска Републике Српске или није још, шта се у том делу дешава у том, да кажем, да ли је то био неки вакум?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја мислим да је званично датум формирања Војске Републике Српске 19. мај, мислим да је званичан датум, значи, морам да Вам кажем да нама није било нимало пријатно, тог 19. маја, уствари, када је дошла наредба да се сви официри и сва техника да се повуче из, комплетна та бригада значи да се повуче из Зворника да пређе у Србију. Гледајући сада овај папир, ја сам једном положио заклетву да ћу бранити суверенитет СФРЈ и то сви мушкарци знају и да ћу бити спреман да у тој борби положим и свој живот, тако је нешто ишло. Међутим, та заклетва је пропала, евидентно, када су они људи кренули, када су отишли, значи, под наредбом из Београда, онда мислим да је званични датум 19. мај, да је формирана Војска Републике Српске, што смо и већ били, значи људи који смо били са њима, само тај део, један део тенкова, један део борбене технике и прешао преко моста и отишао за Србију, један део официра, значи људи који су рођени на просторима бивше Југославије, ту је било још људи из Хрватске, из Словеније који су се повлачили негде горе од Јасике и они су прешли у Србију и знам да је та матична јединица завршила у Вршцу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, кажете, то је званично 19., да ли је фактички успостављена команда, контрола и све, да ли је формирана Војска Републике Српске фактички на терену?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, знате како, то је дугачак процес, ми смо тек можда негде, трајало је то дуго, да се људи устроје и било је врло тешко направити војника, тако да је то један процес, на папиру можда да, али фактичко стање је показивало нешто друго сасвим. Тек можда 1993. ми смо били можда устројени као права војска. Папиролошки да, али све до оног момента, значи команда је била одвојена од војске док је војска била сама на линији овако, да ли значи до виших чиновна, значи, од команданта батаљона,

па горе нису изашли са војницима ту. По мени већ тада је настала права војска, а папиролошки је настала много раније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажите ми још једно питање, чули смо овде у овој судници да су ти неки добровољци се отргли контроли и да су мимо команде и контроле били. Да ли је тако нешто Вама познато, каква је било стање у Вашој јединици?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, значи, ја Вам кажем, кроз моју ту матичну јединицу, прву јединицу, уствари, другу јединицу где сам ја био, ту је било људи, значи, из Србије, било је људи из Хрватске, један човек је био негде из Крајине, нешто људи долазило, али ја немам таква искуства. Значи, оно, ми смо били задовољни са људима који су тамо ишли у акцију. Морате да знате да смо ми људи који нисмо имали борбена дејства, нисмо знали, малтене, ни шта је рат, да су људи дошли са искуством из Хрватске, са разних ратишта, значи да су знали да рукују са наоружањем које смо ми можда видели први пут и дефинитивно да су они негде у, да смо имали једно поштовање према тим људима који су ишли у борбене акције, а за ове друге стварно не знам. Зато не могу да се изјасним о тим људима који су били ту, а шта су радили, стварно не знам. Само за оне момке који су ишли у акцију, сасвим ОК и све најбоље о њима могу да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули за неког Репића?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули нешто за њега?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да знам, он је Жућин брат, човека знам, знао, познавао сам га из града ту када га видим и тако, знам га, чуо сам за њега. Мислим да је умро или је убијен у затвору, не знам, једни кажу да је умро, а други кажу да је, бар оно по причама, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за Репића?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, чуо сам да је улазио у те затворе, за њега знам да је улазио у те затворе, ето толико знам и у те сабирне центре, али не знам да је неко убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком периоду сте чули?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је на почетку, ти затвори су били тада. После их није ни било. Ја не знам када је он отишао из Зворника, мислим да је он ухапшен, да је лежао у Шапцу, да је осуђен, ко га је ухапсио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули да је убијао по затворима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, тада, 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992.?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то причао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Причали су ти људи који су били са њим, значи у тој Жућиној јединици, тако да. Било је чак моје фамилије, људи који су били у тој јединици, нормално да смо се виђали у тим данима и то је била

прича, значи, тако. Знам, чини ми се да је осуђен негде у Шапцу или негде, да је издржавао робију, не знам тачно, али знам да је осуђен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је причао од тих Жућиних, да ли знате неке људе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, знам људе значи који су то говорили. Један од њих је Драган, не знам презиме, не знам презиме, Драган се зове, знам одакле је момак, знам где му је кућа, али не знам презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је био у јединици?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, био је у јединици, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он то сазнао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неки термин «сабирни центар». Шта је то?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је то што Ви зовете затвор, ја сабирни центар, рекао сам или сабирни центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај термин користио, сабирни центар?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја га користим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви? Да ли је још неко користио?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То не знам, али ја га користим. Не могу да кажем да је затвор, не могу, тако нешто, између затвора и не знам ни ја чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је формирао, сада сте рекли у множини, сабирне центре?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, Ви сте рекли Дивич, шта сте рекли, Челопек, рекли сте «Нови извор», Економија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све оно што пише у оптужници. Ко је то формирао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда на неким другим територијама Босне и Херцеговине, другим подручјима, да ли сте чули да су постојали ти сабирни центри, још негде?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то формирао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, Срби и Муслимани и Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, која тела, лица, појединци?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или нека тела или појединци, да нам то појасните?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, знам да је било појединачних затвора у Федерацији, код нас није, да човек има свој приватни затвор. Знам доста људи који су били у приватним затворима, али код нас, не знам да је ико имао приватни затвор или сабирни центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био затвор у Зворнику пре рата, пре тих дејстава?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете полиција је чувала, ко је тада командовао полицијом, да ли знате неког командира полиције или начелника?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не, војска и полиција никада се нису волеле, тако ни тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада нека заједничка дејства, Ви са полицијом на терену, негде на неком?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Врло ретко. Имали смо једну акцију где су они побегли, тако да нисмо волели са њима да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Побегли?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, полиција као полиција свугде на свету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они имали нека посла у «Стандарду», да ли су они можда ту негде спавали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Цивилна полиција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или јели?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ма, не, нису смели да уђу код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ма, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте обратили пажњу на те резервне полицајце што чувају Дом културе, када сте пролазили, кажете, видели сте да они чувају, да ли су то биле неке страже?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, то су били «татини синови» у резервној полицији, да не иду у рат, да не иду у војску и склањали их по разним линијама, не знам ни ја како више, зовите их како год хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи људи или старији?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, било је свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разних је било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте људи видели ту испред Дома културе, када прођете?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ма, не знам, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, одакле знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, док сте то све није устројило, било је сигурно до 1993., а ко је устројавао те батаљоне и то, док се, кажете, Војска Републике Српске?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Генералштаб Војске Републике Српске на челу са Ратком Младићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је било стање у граду, безбедносна ситуација у самом граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: На почетку врло лоша, значи, док није Кула град ослобођена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после у мају, јуну?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: После ОК, ја сам вратио децу чим је значи ослобођен Кула град, моја породица се вратила и били су ту у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада или чули да нешто праве неке проблеме, ти добровољци по граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Госпођо, ја Вам кажем, или госпођице, моја супруга је Муслиманка била, била је ту, ево и данас – дан на вратима пише, значи Милошевић Муневера и Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Радилa је жена у банци, почела да ради одмах после тога, ишла на посао, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког насиља, неког хаоса, неког, у граду неког таквог стања, безбедносно лошег?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Пуцања је било, пуцања је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ратишту или у граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па и у граду, пуца се и у Београду када је славље, рођење, крштење и слава, тако се пуцало и тамо, само много више, јер су сви имали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то изазивало у мештанима неки страх, неку небезбедност, нешто, несигурност?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, човек се адаптира на неке услове, значи да живи ту, већ је било постало нормално да не реагујете на рафал, на два или на три, значи док не осетите да то неко други враћа, значи апсолутно нисте осећали. Људски организам је такав да се изоштри на све те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је власт била сигурна или је била небезбедна ту, власт, значи људи који су у власти, цивилној, војној?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да ли су они били сигурни, од кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па од тих добровољаца и тога, да ли су их нешто угрожавали, да ли Вам је о томе нешто познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато. Полиција, како је функционисала, да ли се сећате, да ли сте видели по граду да има патрола или?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, чували су објекте, болницу, ишли, обезбеђивали мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко некада ту полицију нешто малтретирао, нападао, да ли Вам је то познато, да су они нешто били несигурни ту, њихов положај?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, нису сем оних кокошара и ту значи који се враћају из акције, ту су сваки дан. Ако је ту некакво изазивање, онда јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим на безбедност њихову.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, били су врло безбедни, није нико ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Безбедни су били?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте у својој изјави, моја јединица није никада ни од кога добила наређење да иде у било који објект у затвор, па да малтретира тамо те затворене. Међутим, ми имамо неких података да баш из Ваше јединице, што се тиче оптуженог Славковића, да је он ишао и да по његовој причи он каже да је добијао наређење да испитује и тако даље, па би хтео да се вратим на то, да ли је, какво је то Ваше сазнање и та изговорена реченица, у ком смислу према ономе да Ви нисте и они са којима сте се Ви дружили, имате ли Ви увида у целокупну јединицу Вашу која је била у кретању тих људи, да ли сте били стално на окупу и тако, мислим, одакле Вам овакав закључак или дозвољавате и другачију могућност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека одговори сведок, ако може. Да ли сте сви били значи на окупу или има неких из јединице које?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јединица, матична јединица, никада није добила наређење. Да ли је појединац добио наређење, ја не знам, нити могу да знам. Ја нисам никада лично добио наређење, то могу да одговорим, а никада матична јединица није добила наређење, значи, никакав додир ми са цивилима апсолутно нисмо имали. Тај ко каже, тај лаже, сем борбених задатака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о неким момцима који су ухапшени, па да ли знате, ко, или по имену или по надимку?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нисам Вас разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је једном приликом неколико момака ухапшено, па да ли знате ко и од кога и ако их не знате по имену, да ли знате по надимку?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, знам, па између осталих био је Кораћ ту, било је још пар људи из моје екипе, значи Галић, Хајдуковић, Николић, Смиљанић, пола од њих је сада мртво.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тада било разговора о томе, разлог због чега су ухапшени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Рекао сам, због «Голфова».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било приче о неким другим разлозима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не. Хапшења се дешавају, грешке се дешавају, ја мислим да је и ово грешка што је дечко овде, као што је била грешка и 1992.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да је Кораћ долазио и код Вас ноћивао кући, рачунам да сте се, дакле, нешто ближе упознали.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да ли знате, да ли је Кораћ имао неки надимак, а ако је имао, који, ако је више, којих се сећате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, имао је више надимака, Зокс, Тетка, не знам на моторолу како смо се звали више, било је, знате како, сви смо се користили старим системима везе бивше ЈНА, значи и они са оне стране и ми са ове стране, имали смо исте системе, исту обуку смо прошли, исти официри су нас водили. Врло лако се улазило у везу, па смо онда мењали у току дана по пет надимака, да би могли да знамо где се налазимо на терену, где смо и како

смо, да не би упали живи у руке. То значи, надимака је било, Зокс, Тетка, не знам више стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од родбине Кораћеве долазио да га посети или?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Долазио му је брат, брат му је ја мислим да је брат чак био припадник Војске Републике Српске једно време, не знам које, у једној јединици која је после прерасла у јединицу «Вукови са Дрине».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је његов брат можда био у Вашој јединици, бар неком приликом?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Можда у пар акција да су били заједно, али никада се није практиковало значи, покојни Пиварски апсолутно није дозвољавао да два брата буду заједно, у једној јединици није могло, људи су долазили, међутим, он то није дозвољавао да браћа иду заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је сведок икада чуо за неко убијање у Дому културе у Челопеку, после рата, после Дејтона?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, чуо сам да је Репић, за убијање не знам, а за малтретирање да, али за убијање, не. Не знам да ли је ико страдао доле.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На који начин има информације о томе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нисам Вас разумео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кажем, на који начин сте дошли до тих информација?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, већ сам рекао, значи за Репића, да је човек, тај Драган да нам је причао да је улазио у затвор. На који начин је улазио и како је улазио, стварно немам представу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато нешто о иселјавању грађана Дивича, мештана Дивича муслиманске националности?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Знам да су изашли, али, толико, знам да су изашли из Дивича и да је насељено, мислим комплетно село, Жељава, општина Бановићи и још пар других села, значи, махом људи са Бановића су насељени на територију Дивича.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да је радио у фабрици «Глиница». Да ли познаје Абдулаха Буљубашића, Бубицу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Бубицу, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна за његову судбину?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мислим да је није жив, толико знам. Знам да је на почетку рата отишао, знам да се после вратио и знам из оних спискова који су мени дошли до руке, где су писали тамо на тим списковима Срби који су притворени за одстрел, да је он био задужен за Јефту Суботића, чини ми се да је тако било нешто, не знам. И ја сам се чудио када сам чуо да је се вратио. Да ли је после стрељан, да ли је убијен, не знам, само знам, пошто му је супруга, живели смо у згради до зграде, знам да више није човек жив.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Познаје ли његову супругу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Знао сам, али да је видим, не знам да ли би је препознао, али сам је знао пре рата.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте је виђали тамо у Зворнику за време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају месецу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У мају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је страдао.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају је убијен.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно. Мислим, знам жену. Да ли бих је сада препознао, не верујем, али жену знам, Бубицу знам онако као једног финог господина, елегантно је изгледао, лепо, то је све што знам. Чак мислим да се нисмо ни јављали један другом, али га знам као возача генералног директора фабрике «Глиница».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је помињао неке сабирне центре. Да ли зна тај сабирни центар, затвор у Батковићу, да је био?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ма, не, то је сто километара од Зворника.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У вези са Козлуком, да ли му је познато да су Муслимани хтели да се иселе, па да је одржан тамо неки састанак, на коме су били поглавари, овај, високи ти функционери цркава, муслиманске и српске и да су одустали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То не знам. Знам, пошто ми је супруга, значи, она је Зворничанка, али њени родитељи су из Скочића, то је једно село поред Козлука, значи Муслимани доле исто, знам да су они сви заједно отишли тада, значи, њена мајка, моја ташта, како год хоћете, њен брат је отишао за Србију, одвео га његов другар у Прњавор, после је завршио у Америци, у Канади, где ли. Знам да су отишли, да су изашли заједно са тим народом, значи то знам и ништа друго.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре тога да је било, да су одустали од неког покретања?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само да Вас питам, кажете, нисте имали никакав додир са цивилима, да ли је тако?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај наш оптужени Славковић Драган, звани Торо, каже да је он добио наређење да испитује нека лица на околности, да ли су имала оружје, да ли знате можда да је неко из Ваше јединице имао контакт са заробљеним Муслиманима који су имали оружје или рецимо, да ли знате да је уопште било заробљених неких људи са оружјем на некој линији, па довођени у Зворник, непријатељске војске? Да ли Вам је тако нешто познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно ко је њему издао те задатке, могуће, ја не могу, не знам стварно. Значи, он човек може да Вам одговори, да ли. Ја знам од овог борбеног дела јединице, можда је он стварно обављао те задатке, обавештајне или како већ називате, али то мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато да је било неких ратних заробљеника, да је у борби неко ухваћен или са оружјем?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, нормално да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало са њима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Они су ишли у већу команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, у команду су предавани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предавани су?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Као у сваком рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У «Стандард».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандард»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ове друге објекте?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дом културе, Економија?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са тим ратним заробљеницима у «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да приводе некада некога?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Шта Ви мислите да смо ми гледали, па не би рат трајао седам дана, немам појма шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, кажем, некада неког ратног заробљеника?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, нормално да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандарду»?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не у «Стандарду», не у «Стандарду», па ми смо ван «Стандарда» били, значи, Ви говорите о прва три месеца рата. Ми смо после тога изашли из «Стандарда», нисам навраћао пет месеци, само када ми треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, малопре рекосте, довођени су у «Стандард». Да ли сте то видели да их доводе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не, у «Стандарду» је био војни затвор за Србе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Србе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја се не сећам да су били Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, не сећате се ни тога?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Муслимани под оружјем, било где да су ухваћени?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не сећам се да су били Муслимани и где су испитивали, стварно не знам, значи, ту где смо ми спавали, горе никада нико никога није испитивао, нити је ко долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је неко из Ваше јединице некада ухапсио неког Муслимана под оружјем, било у граду, било ван негде, у шуми или нешто и шта се у таквим ситуацијама дешавало?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам није познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, ја Вам кажем, ми нисмо били јединица за град нити за нешто друго, ми смо били антитерористичка јединица која је излазила само у оном моменту када се дешавао напад на српски одбрамбени положај и тада смо ми излазили, значи као интервентни вод, онај први удар који смо примали на себе, док се није консолидовала линија, док ови људи значи други нису дошли да се одбране ту, што је требало да се одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су вршене неке размене неких људи?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са територије Зворника?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, шта о томе знате.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, како да не, па маса мојих пријатеља, значи који су остали људи у Тузли, остали им тамо, значи док су још радиле телефонске везе, то се звало, значи, када су они тражили тамо, не знам ни ја да се скупи њима, да се да 500 људи а овим да се да 200, да би се извршила размена значи становништва за становништво, значи имам конкретан пример – човек и остала му је сестра, где је прво чуо да му је убијена сестра, па је чуо да му је убијен сестрић, међутим, после сазнало се да је жив и онда је он, мислим да је на крају успео да размени нешто са Сарајевом, не знам како је то урадио, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко се мења са Зворника, какво је то становништво које се размењује?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не размењује се нико, они су протерали живаљ, људи су побегли, насељени су доле, значи, ја Вам говорим то, значи, ови који су из Брњице изашли под борбом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, говорим из Зворника, ко се то нуди у размену из Зворника, који су то људи? Да ли су то неки заробљени људи или цивили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја нисам имао никог мог ко је остао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас о сазнањима, не лично Ваша породица.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете малопре, како не, било је размене становништва за становништво.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Појединац за појединца, вероватно, не знам, стварно ја Вам кажем, не знам, ми смо били борбена јединица. Питате ме ствари које треба да зна безбедњак или неко ко се бавио тим стварима у бригади или у команди ТО. Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви мене не разумете. Ја када сам Вас питала, Ви сте рекли, да, наравно, било је размене становништва за становништво. Ја Вас сада питам да ми то објасните, Ви сада кажете, не знам.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Гледајте, ја не мислим нико да је пустио на лепе очи некога из Тузле, или је дао лову или је неки Србин морао или је неки Бошњак морао да оде тамо, значи, то је, две могућности су биле, или да дате н овац да изађете или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли Вам је тако нешто познато, који се то становници размењују, под којим околностима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, то не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Не знате ни ко је те послове радио или знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, неко из команде, не знам стварно. Обично су то радили људи безбедњаци, значи ти који су ишли на размену, тако да, сигурно обичан борац ту, чак никада ни на обезбеђењу нисмо били ту. Значи то је радила вероватно, претпостављам, да је цивилна полиција обезбеђивала те размене и то, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, када је формирана та Ваша јединица?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам тачан датум, значи, негде 1992. година.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте Ви дошли до Пиварског?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, то је била борбена јединица, не знам ни ја, једноставносу биле ту постављене испред и ја сам га чуо када је он рекао, онај ко остави рањенога друга, биће стрељан. Ето то ми је било довољно да дођем у ту јединицу.

НАТАША КАНДИЋ: Где, где је то рекао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Испред «Стандарда» доле где су људи били постројени.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте учествовали у ослобађању Зворника?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, више као подршка, значи, пошто, оно.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био та главна формација?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Главна формација, војна?

НАТАША КАНДИЋ: Да, кажете, Ви сте подршка били?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, значи, муниција и оно додавали, тако да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко ме сте додавали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па оним људима који су били искуснији борци.

НАТАША КАНДИЋ: Па, ко су ти?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, маса људи наших из Зворника је већ била у Хрватској, на хрватском ратишту, Зворничана, значи, једни су били у «зенгама» Муслимани, а Срби су били у ЈНА. Па, отприлике сви они су се гурали ту, значи, ти који су имали искуства, а ми смо ту додавали и учили мало уз њих како се ратује.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, Ви сте били у којој јединици тада?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам назив матичне, стварно не знам како се јединица звала, то је сам почетак рата, не знам. То тада није ишло тако, него је ишло по групацијама, Зворничани, Тршићани, Табанчани.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, од кога сте ослободили град?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Од оних који нису мени давали да уђем у град 06. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко су ти?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја ако Вам кажем њихове надимке, Вама ништа не значи, али знам да су зворнички криминалци, да бар њих шест, седам што је било на мосту, имају сто година заједно затвора.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ослобађали град од криминалаца или?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, отприлике тако дође, не знам. Знам да је комплетан резервни састав тадашњег МУП-а, бивше СФРЈ.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците нам, шта је било са тим криминалцима од којих сте град ослободили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Побегли су.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Побегли. Побегли, један од њих је, значи, радио, један од њих је радио са мном у «Глиници». Ја ћу Вам само један детаљ рећи. За Божић.

НАТАША КАНДИЋ: Добро и реците нам, шта је било, они побегли, а Ви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, не знам на ког оптуженог сада конкретно се односе ова питања и на коју инкриминацију. Морамо се усредсредити заиста на оптужницу, од маја до јула, борбе за ослобођење нису, нити су нажалост жртве.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Могу ли једну реченицу ја да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели сте неку реченицу, нисте завршили.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ево само једну реченицу да кажем госпођи или госпођици, не знам шта сте, знам ко сте, али не знам шта сте. Можете, можда Вам ово нешто значи – у Зворнику никада рат није престао, само што ја нисам знао и маса нас није знала. Од 1972. до 1992. деветнаест Срба је нестало, никада нико није процесуирао. Како су се сада Бошњаци вратили, два Србина су опет нестала, нико није процесуиран. То морате да знате. 1972. године на Светог Николу 21 Србин је удављен у Скели, сви су они живели као Југословени, мислили смо да, не знам ни ја шта смо мислили. Међутим, ево сада се факат показало, значи да рат, уствари, тамо никада није ни престао од 1945.

НАТАША КАНДИЋ: Ви још увек ратујете?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, али неко очито, неко припрема терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо молим Вас конкретна питања, молим Вас конкретна питања.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: А неко припрема следећи рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, када сте упознали Ивана Кораћа?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Рекао сам.

НАТАША КАНДИЋ: У којој ситуацији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, после пада Куле града.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, после пада Куле града.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ослобођења, извињавам се, Куле града. То је термин који употребљавају Бошњаци, пад, када је нешто ослобођено, ми враћамо породице, када је нешто пало, ми бежимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За ове овде ратне злочине нам то заиста није битно, пад или ослобођење. Терминологија, нажалост, овде, односно на срећу, терминологија није овде, није акценат на терминологији, него на људским жртвама.

НАТАША КАНДИЋ: После Куле града, можете да нам кажете, у којој вези, куда идете са Иваном Кораћем, у којим акцијама сте заједно, где су те акције?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ево сада ћу да Вам кажем, значи, Равне Њиве, то је позиција, да Вам не говорим коте, пошто вероватно то Вас не занима, није било цивила тамо и то морам да Вам кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте били у Јусићима, Ђулићима, Петковцима, да ли сте били?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јусићи?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте били на Дрињачи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нам ни то у оптужници, никакве борбе, идемо даље. Борбе нам нису у оптужници, нити догађаји евентуално у тим местима. Учешће Кораћа у Јусићима није у оптужници, него Дом културе Челопек и Економија и Циглана.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ја га питам, куда иде са Иваном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је мало пре објаснио, сасвим довољно, рекао је Баљковица и рекао је Дрињача.

НАТАША КАНДИЋ: Куда иду, у којим акцијама, нити сам рекла војне, него питам, у којим акцијама са Иваном Кораћем?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ево, 57 акција, ја Вам могу набројати сва та села, значи, где смо били отприлике.

НАТАША КАНДИЋ: А у граду, пошто за њега знамо да је боравио у граду, знамо га, знамо да је боравио, тачно је наводио места где се налази, па ја Вас питам, пошто сте Ви са њим, где сте са њим у граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У граду смо или у мом стану, када смо у граду, значи или смо горе код покојног Рајка Смиљанића или смо на Шћемлији код Зорана, брат му је инвалид стопостотни.

НАТАША КАНДИЋ: Који је Ваш задатак када сте у граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да се одморимо лепо.

НАТАША КАНДИЋ: Колико недељно сте боравили у граду?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У оном моменту када није било акција, значи, то је, увек су морали знати где смо, морали смо бити у већини случајева заједно. Ако је нас пет, шест.

НАТАША КАНДИЋ: Кома сте се ујутру јављали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Стојану Пиварском.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, нисмо ми, значи, ја сам ишао кући понекада да спавам, пошто сам породичан човек био, имао сам две кћерке и

данас-дан хвала Богу имам, ишао сам кући, али сам имао фиксни телефон, значи то је на два километра од града, имао сам свој породични ауто «Голфа», значи док се они спакују и спреме, ја сам моју пушку и сву додатну опрему која је ишла на мене, док се они спреме, ја сам већ био у «Стандарду» заједно са њима, спреман за акцију.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте били, током тих месеци, да ли сте пролазили, ишли кроз Челопек?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Како да не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте виђали тај Дом културе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали шта је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, то смо све, то је све причано.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Знали сте шта је, ево судија каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то све и рекао је да је видео стражу ту.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте у граду у «Новом извору», да ли сте имали прилике да видите затворенике, да знате под чијом су?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: «Нови извор» је од града три, четири километра, али ја нисам уопште знао да тамо има тадашњих Муслимана или данашњих Бошњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте уопште знали, дошли до неког сазнања или видели, да је неко у граду убијен?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да није било убистава уопште?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, ја нисам рекао ништа, ја сам рекао да нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Немојте ми стављати у уста оно што нисам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Чуо сам за разноврсна убиства. Сада сам Вам рекао, деветнаест људи је убијено од 1982. до 1992., значи, ако хоћете поименце, ја ћу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците нам, поменули сте да знате Буљубашића. Шта сте чули и да знате да није жив, шта сте чули о тој његовој смрти?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нисам ништа, верујте ми, превасходно се бавим српским жртвама и оно, ја Вам кажем да сам председник борачке организације горе. Жао ми је сваке жртве, жао ми је сваког човека који је настрадао у овом рату лудом, али превасходно се бавим српским жртвама, значи истражујем и радим. Имао сам те податке и нудим, хоће ли било ко да их узме, неће нико. Међутим, још увек неће нико, надам се да ће се наћи неки суд, макар у Африци, који ће то да погледа, од силованих жена које су биле у петом месецу трудноће, до убијања, не знам ни ја, читавих породица. И ако хоћете, имам у ауту, донећу Вам ја, значи, како то изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо даље питања.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете у паузи да нам донесете, хвала.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Хоћу, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај оптужени Кораћ Иван да је он рањен, Ви не знате када, али знате да је рањен.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, знам, рањен је у десну руку, не знам датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже да је онда боравио код Смиљанић Рајка са којим је био у јединици. Да ли Вам је то познато да је био код њега кући?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, кажем Вам ја, значи, ако смо били у граду, били смо код мене, пошто је у мене стан породични, значи 33 квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико после рањавања је дуго остао, да ли се тога сећате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дана, пет, двадесет?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, не знам, стварно не знам. Стварно не знам. Ја Вам кажем, масу тих људи којих је било, добровољаца, који су рањени, прошли су кроз моју кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је он живео у некој муслиманској кући?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је кућа прекопута, девластирана кућа, прекопута Рајка Смиљанића, прекопута његове куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи девластирана?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То значи да није било власника. То је тај израз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту кућу девластирао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Чим је отишао власник, она је девластирана, значи власник је девластирао, чим је напустио, значи одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била кућа муслиманска или српска?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мислим да је била муслиманска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта знате о тој кући и о боравку евентуалном Кораћа?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Кућа као и све остале куће где смо ми били ту, једном смо чак и јели, чини ми се, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој кући?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Исто је негде Рајко је донео нешто да једемо, ту прекопута, да ли прасе, да ли нешто, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је живео ту неко после, да ли се населио у ту кућу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Све куће су после попуњене, максимално. Толики прилив је био становништва у мом стану од 32, 33 квадрата, биле су још две породице, значи негде са стране које су дошле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглице?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Избеглице, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је Кораћ живео у некој таквој муслиманској кући после Рајка Смиљанића?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, не верујем да је живео, можда је боравио, али да је живео, не верујем. Он је дечко ту, значи, можда је преспавао и то је та кућа претпостављам прекопута Рајкове куће, значи, улица их дели, да је била једна кућа црвена, ако се ја добро сећам, још увек је та кућа ту на истом месту где је била, ту је и сада, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега Шалић.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу два кратка питања само да пробамо. Рекосте у једном тренутку, о Козлуку се ради. Кажете, када су они изашли, након пар дана, Ви слушате тамо на линији, тој ратној, то је неки радио њихов, муслимански и кажете, јави се неки, јесам добро презиме разумео, Бањановић?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли Ви познајете Бањановиће те из Козлука?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, изузетно добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Знате ли Фадила Бањановића?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Како да не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је овај Бањановић у неком сродству са тим Фадилом?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мислим да да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колика је та фамилија Бањановића, има ли их доста?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, један од најбољих мојих другова, значи Неџад Бањановић, он је брат од овог дечка са којим сам ја одрастао, данас је у Аустрији, чујемо се редовно. Чак је био неки дан код мене долазио у стан, а мислим, тако да, двадесетак, тридесетак породица, немојте ме држати за реч, али знам да има тако тих Бањановића.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И значи након пар дана он, након тог иселења, он се јавља тамо на тој линији ратној?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте Ви чули за неку Привремену владу у Зворнику?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте употребљавали термин овде Кризни штаб, па мене интересује, да ли знате која је разлика између Привремене владе и Кризног штаба и ко су чланови једног, ко су другог, када је заживело једно, а када друго?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Или сте само то чули, па сте нам рекли.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Стварно не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пошто би нам стварало неке забуне, па сам ја намерно Вас питао.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, можда сам ја у тим терминима нешто погрешно, тако да не буде, али не знам, стварно не знам, значи апсолутно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Зато сам Вас ја питао, да не би остале недоумице.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Знам да ми као војска када је после формирана јединица, да нисмо нешто волели ту цивилну власт, и данас-дан је не волимо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И колико сам Вас разумео, можда је ово сада и неко лично питање везано за Вас, не морате да, та Ваша тазбина је из Скочића, да ли је тако?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И они су се исто иселили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, пуница, ташта, значи женина мајка, брат јој је отишао пре, он је значи по ослобађању Зворника, он је живео на Метеризама, можда десетак, петнаест дана и онда је отишао код неког човека у Прњавор, радног колеге са женом и децом. После је отишао за Немачку.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Углавном нису страдали?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Молим.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Само пар ствари, везано за рањавање Кораћа, изјашњавао се да се не сећа када је то било, а да ли може да се сети, где је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Чини ми се да смо ишли у извиђање, сада ја не знам тачно, значи, негде у Дрињачи смо били, знам да је у Дрињачи било, да ли је Ново Село, да ли Костјерево или горе, не знам, али знам да је кућа била, иза куће да је рањен, ту знам добро да је рањен иза куће, али сада тачну локацију не могу да Вам кажем. Могуће да је Костјерево, не знам, немојте ме држати за реч, опет не могу да будем сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да се окренете ка микрофону, неће се чути.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Извините.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Овај временски период на Дрињачи, колико сте отприлике били, да ли се сећате када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Можда двадесетак, месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рањавања или после?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Свеукупно, не знам, време тада ништа није значило, тако да.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Поменули сте у једном тренутку да је била затворена комуникација. На шта сте мислили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, муслиманске снаге, значи, тада је убијена једна жена и убијен је возач «тамића» цивилног.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: На коју комуникацију сте мислили?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: На тој комуникацији Дрињача-Зворник. После тога та комуникација је била небезбедна. Ја мислим да смо ми први који смо прошли ту комуникацију, значи, после тога, да је наша јединица прва прошла ту комуникацију, када смо радили чишћење ту терена од тих банди које су упадале горе с брда.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли то значи да сте практично онемогућени били да долазите из Дрињаче?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да, апсолутно, значи, то је се ишло по прекој потреби, значи, када је било нешто да се набави и да се доведе, зато што је био проблем или ако се ишло са аутом, морало се ићи малтене сто километара на Братунац, тада је гориво већ било четири, пет марака, тако да је то, малтене, било неизводљиво.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, када је пала Каменица, када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Мислите ослобођена? Пала је 1992., када су је узели Муслимани, а ми смо је ослободили негде, не сећам се месеца, после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је термин који користи оптужени, колега, ја из транскрипта, ја уопште термине не посматрам тако, него гледам из транскрипта шта се каже. То на шта Ви мислите, у то се не упуштам, нити ме занима. Изволите.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Пала је онда када, добро, познато је по томе да је пала тада када је убијен мали дечак Слободан Стојановић, дечко девет година, да ли сте читали у «Новостима».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам тачан датум, али знам да му је срце извађено и направљен крст на грудима, на глави. Имали смо прилику ми да га видимо, ми смо га и пронашли. До данас дана нико није одговарао, зна се име и презиме те жене која је то урадила, кћерка Шиптара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже оптужени Кораћ, ево колега, та примедба, ево – учествовао је у борбама на Каменици, која је више пута падала.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, јесте, падала је више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мисли да је први пут пала крајем априла, када су први пут заузели Каменицу, а затим у каснијим месецима, али у мају и јуну није. У то време када су заузели Каменицу, није ишао на Циглану. Ја Вас питам, да ли Ви знате, када су та била?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам, датума је више, значи знам да је било и пролеће и јесен и знам да смо једне зиме, значи, да смо, како се то жаргонски, војнички каже, «радили» Каменицу, мислим да је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово пролеће, пролеће не зима, у пролеће.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у том периоду када је он рађаван, пре тога, после тога?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не знам стварно, не знам, ми смо више пута покушавали Ново Село да одрадимо, јер има јако упориште које је сметало на тој комуникацији Дрињача-Зворник, значи где су биле снаге од Насера Орића горе појачане, уствари доле снаге појачане су снагама од Насера Орића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, немојте, молим Вас да ширимо. Да Вас питамо, да ли знате некога Саву и Сашу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Саву и Сашу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, из Краљева.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Из Краљева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, помињу га овде оптужени Кораћ, оптужени Славковић, да су дошли?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је та, то су ти људи који су били у тој соби, отприлике, али верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та друга соба у којој Ви?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је та соба где су људи били, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте у овој били са Кораћем?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Кораћ је био и тамо и овамо. Он се једини дружио са нама. Ја не могу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама, да кажем, локалнима?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, ето, рецимо тако и хтео је, ратовање за нас као и за све друге, тако да је он једини можда хтео да нам открије како се то ради, на који начин, они момци другачије су се понашали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања, имате? Изволите. Ево оптужени Бранко Грујић питања нека за Вас има.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Поштовање господине Грујићу, како сте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам пар питања за Вас.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Реците.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде у оптужници пише да је Хашки трибунал 1994. године дао у надлежност Тужилаштву у Београду да испита све злочине у Зворнику. Пошто је већ прошло три године, до сада се само води истрага против Срба и против.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање господине Грујићу за сведока.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо питам, управо питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте констатације.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас, морам доћи до питања. Пошто до сада ни Тужилаштво није открило ниједан злочин над Србима, ни хуманитарно право, ни «Жене у црном», ни било која институција у Београду није открила ниједан злочин над Србима, па Вас питам, Ви као председник Удружења бораца, да ли имате сазнање, колико је страдало Срба, пошто сте помињали колико је страдало цивила у Баљковици, колико је страдало цивила у Бошковићима, колико је страдало цивила у Малешићу, колико је страдало цивила у Очачини, колико је страдало цивила у српској Мајевици, тамо је хиљаду кућа било, па Вас питам, да ли сте прикупили податке и да ли се води икакав поступак, хоћете то доставити господи да покрену бар један поступак и против друге стране. То је моје питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да је без икаквог смисла, он јесте оптужени и има право да се брани како он мисли, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кривичну пријаву има право да поднесе свако. Овде, ја понављам, не водимо поступак за то што Ви причате и што уопште није спорно да се то догодило.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја управо питам, да ли знате за иједну цивилну жртву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, уопште није спорно, да постоје жртве цивили. Ево тужилац па ће поднети пријаву, неће нама поднети пријаву на записник.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ви сте га питали, да ли има сазнања о цивилним жртвама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекао је оптужени већ једном то, па то уопште није спорно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ви сте га питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оптужени је, кажем, говорио ово што сада пита сведока.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нека одговори човек.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико је укупно било српских жртава у Зворнику за време рата?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: 1108.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања, хвала.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Али ми је драго, ако могу да кажем, мислим, ово ће да траје вероватно, жалосно је, верујте ми, ја имам ту документацију. Имам жену која је силована, где тужилац, значи колега Ваш, дође и прети тој жени из Сарајева, она зна ко је силовао, зна да је изгубила дете, он јој тражи потврду од гинеколога да је силована када је била у логору затворена. Значи, прошла је логор од Новог Села муслиманског преко, није битно неких муслиманских села, завршила је код Насера Орића у логору у Сребреници. Жена зна те људе који су силовали, жена хоће да сведочи, доћи ће на овај суд, али то никога не занима. Никога не занима ратни злочин, апсолутно мој дојам и утисак Срба са оне стране Дрине, јесте да по сваку цену се што више Срба затвори у затвор, без обзира на све. Никога апсолутно не занима ратни злочин. Тужилаштво у Бијељини, Окружно јавно тужилаштво, једанаест ваших колега, од тога шест Бошњака, пет Срба, ниједан ратни злочин нису процесуирали. Ми имамо Пантиће, где је најмлађи 1920. годиште, а најстарији је 1905. годиште, жене са 21 убодом ножем, патолог Станковић, ваљда њему верујете, он обрађује те лешеве, зна се ко је ушао, од муслиманских докумената све пише која јединица је била. До данашњег дана нико није покренуо чак ни истрагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су ти починиоци, где се налазе?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ево их тамо живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босни, па немојте, молим Вас, хајдемо даље питања. Ми смо овде у Србији, ми немамо ингеренцију. Босна не екстрадира своје држављане, ни ми.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја бих радије овде лежао сто година у затвору него тамо три месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато је он овде. Изволите. Вероватно је и господин Грујић имао то у виду. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тражим одговор, молим Вас, да ли господин зна колико је било цивилних жртава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, 1108, хајдемо даље питања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није то, све су цивилне жртве, то укупно жртва је убијено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите Ви питања, имате ли, Кораћ? Немате, хвала Вам. Имате ли још нешто да кажете? Има господин, пардон, има једно питање. Изволите. Један оптужени има за Вас питања.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан. Имам пар питања.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Реците.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам дошао након ослобађања Куле, а не сећам се датума. То је око 01., 02. маја, тако. Након ослобађања Куле, Ви кажете да сте били код Пиварског у јединици?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли је неко одржавао обуку овим новим, рецимо, Босанцима на игралишту, тамо код аутобуске станице?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јесте, јесте, али не Босанцима.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Извините, добро, добро. Србима из Босне?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Тако већ може, да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не сећате се, које?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро, следеће питање моје је, да ли имате какво, кажете, били сте сво време код Пиварског, ја Вас се не сећам, не познајем, небитно то. Да ли је била нека свеска код Пиварског након пада Куле, свеска са списком имена Муслимана шта су дужили од наоружања?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Значи, то је било?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, пошто, извињавам се, ако могу да одговорим, пошто сам ја живео у Зворнику већ десет, петнаест година, све сам људе знао и нас све који смо ту живели ту је занимало да видимо шта то пише и какви су то спискови, ко је био спремљен за одстрел, да, одговор је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, каква свеска, шта је ту било, имена?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, имена Срба који су били припремљени за одстрел.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја питам за Муслимане, списак Муслимана.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Значи, била је и та свеска?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полако.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и Срба и Муслимана, да ли је једна свеска, две, шта?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја питам за Муслимане, након пада Куле града, заробљени су неки Муслимани и Пиварски не знам како је дошао до те свеске, био је списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ваше питање је?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Питао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не питате, Ви сада говорите шта је било. Пита оптужени, да ли је Вама познато да када је пала Кула град или ослобођен или како већ хоћете, мени то није битно, за предмет није битно, да ли је постојала, да ли имате сазнање, да ли је постојала нека свеска са именима заробљених Муслимана и да ли сте Ви то видели?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не свеска са заробљеним Муслиманима, молим Вас, погрешно сте поставили питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Муслиманима који су имали оружје.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Молим Вас, пустите ме да му ја поставим питање, па онда Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте умели да поставите питање.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Након пада Куле града, заробљено је пар Муслимана. Међу тим Муслиманима нађена је нека свеска. Та свеска је била списак Муслимана, шта су они дужни од наоружања. Да ли Вам је то познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, није, али знам да, не, није ми то познато, али морам да Вам кажем да се то налази у сваком том где смо упадали и ослобађали или било шта, значи водили су уредно ту евиденцију ко је шта дужио, колико је ту наоружање, па тако претпостављам и отпочетка рата да им је то била традиција, до краја рата да се тако радило. Ја имам чак можда и овде десет тих таквих листова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полако, за Кулу Вам није познато?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А претпостављате да је могло тако нешто да буде?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, то је пракса код њих била таква, да су на А-4 формату листови, име и презиме човека, број пушке и задужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Још једно питање имам. Кажете за те одузимане ствари тамо, било је, ја сам био у некој комисији, небитно то, кажете, дотеривано је у Робну кућу.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: У Робну кућу, да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А после сте изјаснили се да су отерали неки тајкуни, тако сте рекли, да ли је тако, шта сте рекли да су отерали људи који су?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, не, нисам ја то рекао. Ја сам рекао да су те ствари даване.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је то после дељено.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Људима који су долазили, који су улазили у станове, где нису нашли себи регал.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А још нешто сте рекли, једну реченицу, имате у тим скриптима тамо нешто.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Не, рекао сам да се тако није вршила ни пљачка ни крађа тамо, на тај начин са регалом и свако тај ко иде у том смеру, иде укриво, апсолутно, регал је најмањи проблем.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нешто сте рекли, не могу сада да нађем дефиницију, нешто сте рекли да је то неко отерао после из Робне куће и да је то, нешто у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то дељено избеглицама.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглицама који су долазили из Тузле, из других места.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро, онда сам ја можда погрешно протумачио, али ја мислим да јесам, имаће то у транскриптима. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имам још једно питање, извините, само још једно питање. Ко су били заменици Пиварског?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Када је он био ту или када он није био ту?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, рецимо у једној групи, ја се сећам до, ми смо отишли, рецимо, Краљевчани смо отишли од 15. до 19. маја, а ја сам се вратио око 01. јуна, отишли смо.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ја се Вас сећам, сећам се да сте били на Засеоку са нама, чини ми се.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће, не знам датум, небитно.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Сећам се те екипе, али ја стварно не могу да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, вратио сам се и запослио сам се у Циглани и Зокс је дошао после пар дана и био је један дан код мене, дан и онда је отишао са Пиварским у твоју јединицу. Ја више нисам био са Пиварским, али је Пиварски повремено долазио по мене, пар пута да ме води на неке посебне задатке, небитно. Не само он, долазио је и Мићо Ступар, долазио је и пуковник Павло, долазио је и Мићо Дедијер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, питање.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пуковник исто, небитно. Питање имам још једно. Значи, не знате, Сплићу не знате?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Сплићу знам, да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Шта је он био код Пиварског?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Формално мислим да је био заменик.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Али, једна ствар. Врло ретко смо ми ишли у борбу без Пиварског, значи, и када смо ишли, то је било килаво, тако да смо сви тражили да, имали смо сигурност једноставно када је човек био ту, тако да је све другачије функционисало. Баш због оне реченице што сам ја рекао, коју је изговорио – рањен друг се не сме оставити, по цену да ће неко бити убијен.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А шта је био Бошко?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Бошко је био, он је први погинуо, он је први био заменик Пиварског.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, Бошко.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Па, много времена је прошло, немојте ме сада.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како је погинуо, да ли знате, где?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Од муслиманске заседе, тада сам ја први пут рањен, троје рањених, четири рањеника.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како се презивао Бошко?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Лукић.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А не знате датум случајно?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: То је моје прво рањавање, само мало, 20., 21. јуни, 20., не знам, јуни јесте.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Лукић се презивао?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Лукић, да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више питања, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Примедбу само једну. Председнице већа, стављам примедбу, с обзиром да нисте дозволили овом сведоку да износи неке чињенице, податке за које Ви сматрате да овај суд, како сте рекли, није надлежан за то, ја бих подсетио овај суд, да је држава Србија потписала све могуће конвенције о сарадњи и у истраживању ратних злочина. Према томе, познато нам је да Тужилаштво овде није надлежно, односно надлежно и води сада, рецимо, поступак за Тузланску колону. Ми као браниоци се никада нисмо успротивили када је Фонд за хуманитарно право или Тужилаштво, када су питали, да ли се починио неки злочин, не знам, ван контекста оптужнице. Зашто? Из поштовања према жртвама. На крају, 1800, добро, 1800, то су жртве stradаници у овом рату. Према томе, испада да овај суд је надлежан, а што није тачно, ни по Уставу, да је надлежан само за жртве које су несрпске националности, што није тачно, нити је ово Тужилаштво надлежно само за те жртве. Управо због тога, ја Вас подсећам да таква питања која иду ка откривању некога, наравно не може увек бити истрага, али ка откривању некога новог злочина, а Ви сте знали да се ми нисмо противили и да је Тужилаштво постављало нека питања, на крају, процесуирани су неки људи тренутно управо због тога. Зато Вас ја молим, јер друго је када постоји истрага, председнице већа, али ако човек дође из Републике Српске и хоће на овом суду да каже, ето било је тамо, тамо се не води, не воде поступци, није он рекао, не воде Муслимане, он каже и пет тужилаца Срба су тамо, па нико то не узима. Надлежни смо ми, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, колега. То ће тужилац са сведоком свакако ако има потребу, ван претреса, то на овом претресу нећемо подносити пријаву.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих Вас молио онда само, по ЗКП-у, по ЗКП-у или Ви направите службену белешку и кажите, овај господин има сазнања о ратним злочинима. Значи, свако је дужан да пријави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, колега, то је потпуно јасно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да има податак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево тужилац је ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да му кажете, ево га надлежно Тужилаштво, ево га Фонд за хуманитарно право, ево вам докази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам рекла, суд није надлежан, него ово веће које расправља о овој оптужници.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, председнице већа, знате Ви шта је и мислим да сте и Ви схватили о чему се ради. Ми смо сви дужни и да саслушамо тог човека. Ако он каже, убијено је дете, зна се ко га је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада на овом претресу сада о томе да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мени је свеједно да ли је дете српско или муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално, али не на овом претресу, јер немамо времена за то, а у оптужници, покушавамо да утврдимо шта је било, тужилац је ту, молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само да као и остале што смо сведоке који су долазили из Зворника или из Козлука упућивали да нека сазнања предају господину тужиоцу, односно специјалном тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није уопште спорно, тужилац је ту, све што треба тужиоцу, он ће сведока саслушати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Према томе, није ово само суд који би требао да суди Србима за злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говоримо, ово веће суди за ову оптужницу. Имате ли још нешто да кажете, везано за нашу оптужницу?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Још само једну реченицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Ако Ви немате питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Господин ме питао за господина Бањановића. Хтео бих да кажем једну реченицу. Ја имам тај ЦД који сам, купио сам га значи од Бошњака, на конференцији његове политичке партије, дословце човек је рекао овако, то је једна од најтежих изјава коју сам ја чуо можда отпочетка рата па до данас, поменуо сам Вам ту Скелу где су потопили 21 Србина на Светог Николу 1971. године и човек каже, дигне руку овако и каже – онај ко неће Босну онакву какву он хоће, да ја будем Бошњак православне вероисповести или тако нешто, пливаће Дрином која ће ићи Скелом. Ја сам га питао само, јел то та Скела 1971. Не, сигурно, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још нешто везано за нашу оптужницу да кажете, за ове догађаје?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да, ЦД имам, ја ћу Вам га доставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав ЦД?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Тај ЦД где Фадил Бањановић каже, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то речено?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Речено пре годину дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре годину дана?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте, молим Вас, ајмо даље, имате ли још нешто да кажете, везано за оптужницу нашу? Шта, говор мржње од пре годину дана, хоћемо то да судимо? Немојте, молим вас, стварно ово сада прелази више,

стварно више. Добро, да ли сте имали трошкове за долазак данас у суд, колики су били?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тражите?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Колико дајете, ја сам приватним колима дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На захтев странке дајемо колики су трошкови превоза од града доведе.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Дошао сам са аутом, шта, пет, шест хиљада динара, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове у износу од 5.000,00 динара, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове доласка у износу од 5.000,00 динара.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Извињавам се, само једно питање. Да ли то плаћа оптужени или држава Србија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени плаћају ако буде пресуда осуђујућа, а сада предујмљује суд.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Онда, ништа, онда наплатићу, нећу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Наплатићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ћете наплатити?

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове, добро, па то сам и почела да диктирам. Добићете у Служби горе, хвала Вам што сте дошли, довиђења.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Могу ли ја добити транскрипте, записник са мог сведочења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, хајмо даље.

Сведок ДРАГО МИЛОШЕВИЋ: Јесам ја слободан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, довиђења.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема пауза, судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, не може пауза, имамо још два сведока.

Констатује се да ће у наставку главног претреса, адвоката Сташевића замењивати адвокат Ђокић Драган.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Галић Веселко.

СВЕДОК ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше име је Галић?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Веселко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веселко. Од оца?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Благоја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Благоја. Рођени сте, које године?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: 1970.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: У Лозници сам рођен, а у Зворнику живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у Лозници?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где станујете?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Табанци, село код Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Зворника. Шта сте по занимању?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Електротехничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, не радим нигде, радим приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватно, добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Молим Вас да прочитате ту заклетву наглас.

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок Веселко Галић, од оца Благоја, рођен 1970. године у Лозници, са пребивалиштем у селу Табанци, општина Зворник, ради

приватно, сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако сматрате да бисте се изложили неком кривичном гоњењу или некој срамоти или штети. Пред овим судом у току је поступак против Грујић Бранка, Поповић Бранка, Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Синише и Драгићевић Драгутина због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Ради се о догађајима у пролеће 1992. године који су се десили на територији општине Зворник у периоду мај-јули. Ставља се оптуженима на терет и то прво и другооптуженом присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић крајем јуна 1992. године, а затим свим оптуженима и злочини у Дому културе Челопек, те пољопривредном добру Економија и Циглана. Да нам кажете укратко, да ли сте Ви били у овом периоду у Зворнику, да ли сте евентуално сведок неких од ових догађаја и шта можете о томе да нам кажете, а предложила Вас је одбрана оптуженог Кораћ Ивана, па да нам кажете, да ли њега познајете, да ли сте евентуално били са њим у јединици и шта знате о овим догађајима. Изволите.

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, Ивана познајем, био је са нама у јединици. У то време сам био, сада у које време баш тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви ангажовани, када сте се ангажовали?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја мислим у мају, сада који део маја. Као територијална одбрана били смо у селима, па су онда касније формиране те јединице, па су нас тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте живели у Табанцима?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте мобилисани?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, добијали смо позиве. Прво смо били као сеоске страже некакве, тако, самоорганизовали се због.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте добили позив и од кога?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Позив сам добио од неке јединице, војске ЈНА која је тада била у Зворнику. Сада тачно, мај је био месец, датум верујте не знам, можда негде имам и данас-дан ту позив, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не бих могао са сигурношћу рећи датум, али знам негде у мају, па смо у «Стандарду» мобилисани, задужили наоружање и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо сте задужили?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме припадате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, касније смо припали некој јединици Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тада када сте мобилисани, долазите у «Стандард» и коме се јављате, како се организујете, то нам мало објасните?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ту је било неких људи који су нас задуживали, давали нам униформе, оружје, војска ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, да ли су то неки Ваши познати?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, мени не тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим су они униформама?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, били су неки у СМБ, неки у маскирним, неки, различито је то било тада, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тада у «Стандарду», у мају?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, као нека касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касарна. Ко ту командује у тој касарни када Ви долазите?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Нама је био командир тај, ми смо придодати Пиварском, Стојану Пиварском. Он нам је био командир, а ко је њему, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али кажете, касније, а тада када долазите, одмах код њега?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не знам, били су неки људи који су нам говорили где ићи, ко иде у коју јединицу, то коме ће и ми смо тако. Ја мислим да смо, мислим да сам ја одмах ту придодат некој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме припада тај Пиварски, која је то формација?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, војна формација која је тада била, шта знам ја, откуда знам. Припадали смо ту у «Стандарду». Ту смо стационирани били, војсци, откуда знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко изнад тог Пиварског?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, верујте, ја сам обичан војник био, ја не знам сада. Он је ишао на састанке, а ко је њему командовао, неко изнад њега ко је био тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када упознајете Кораћа?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, значи, то неко време, сада, да ли десет дана, петнаест касније, двадесет, не знам. Са њим сам се баш дружио, тада у то време, не могу, мислим. Овако, био ми је близак. Нас није било много у јединици, било нас је можда, максимално двадесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када сте са Кораћем?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја опет не знам тачан датум колико је то трајало док није дошло до наређења да ти добровољци који су били, ја мислим да су тако отишли, верујте да не знам. Један период док је јединица трајала, док је постојала, док се није расформирала, били смо заједно. Сада са датумом верујте да не баратам баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели последњи пут, да ли те године или следеће, када?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Те године, да ли сам касније њега видео, да ли је долазио, чини ми се да сам га можда негде видео или касније да је навраћао у Зворник, долазио, али не као припадник јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док је био припадник јединице, колико дуго сте били заједно, да ли је било неких прекида у његовом боравку или у Вашем?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, он је био рањен у том периоду, значи није био у јединици тада када је био рањен. Оно остало је, ја мислим све је провео, та нека два месеца, колико је јединица и постојала, није дуго. Значи касније када је војска успоставила те своје, Војска Републике Српске, када се повукла ЈНА, онда је он касније и отишао. После сам и ја припадао некој другој јединици, сви смо се разишли и тако. После тога га нисам виђао и морао сам га видети за време рата касније да је навраћао, а овако не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је настала војска?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, да ли у јуну, када је, сада, не знам верујте ми, датум, значи, ја када сам дошао у мају, после нека два месеца, ја мислим тако, неки период угрубо речено је формирана Војска Републике Српске, тада се повукла ЈНА и тада је престојаванье, растројаванье.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то десило, у мају?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Верујте да не знам, сада Вам кажем, да ли је то у јуну било или у мају, можда крајем маја, почетком јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био Пиварски, да ли је тада била Војска или не, Републике Српске или не?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да ли је тек оснивана тада, да ли није, не знам. Припадали смо некој заједничкој тада, верујте да не знам, мислим, ја сам био војник обичан, у то време сам имао двадесет година, сада ја те, како је ишло, којим редоследом, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате, хајмо нешто што знате, да видимо. Да ли знате о овим догађајима што сам поменула нешто – Дом културе у Челопеку, заточавање муслиманских цивила из Дивича?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја сам знао да има ту притвор, затвор, како се већ зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из Табанаца, да ли је тако?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од Челопека?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, неких десетак километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте о томе знали, ко је ту?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, знао сам да има притвор, да су притворени Муслимани који су, да ли заробљени на ратишту, да ли овако, верујте не знам, нисам улазио у те затворе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које мислите, кажете у множини, на које затворе?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, те што сте поменули, на Економији, у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су постојали ти затвори?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, знам, кроз Челопек сам пролазио, поред пута, видео сам полиција чува, причало се да су ту Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти у Челопеку што их чува полиција, доведени, одакле су доведени ти људи, да ли сте чули ту?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја мислим са разних страна, како мислите одакле су доведени, са зворничке територије ваљда, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког места, то Вас питам, да ли сте чули?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Чуо сам, ево, много сам тога читао и овде, како је почело, да су многи са Дивича били, већина и са разних ратишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нас занима у то време Ваше сазнање, шта сте тада знали док пролазите и видите полицију, шта сте знали тада?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, верујте и тада сам чуо да су доведени са разних села, ратишта, тамо где су биле борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их ту доводи и ко их ту држи, чува, затвара?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Верујте да не знам. Ја тада, да ли цивилна полиција, да ли су неке специјалне јединице које су у то време постојале, биле, не знам, верујте ми, не могу Вам рећи са сигурношћу да је довео овај или онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Економију, шта сте чули?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, исто да има тамо притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Притвор?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, тако се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је страдао неки цивил, убијен, малтретиран, осакаћен или група већа цивила у Зворнику у периоду мај-јули, да ли сте чули нешто о томе?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, не знам, са сигурношћу ништа Вам не могу рећи. Причало се о разним стварима, али ја лично нисам видео, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули лично Ви и од кога, шта?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да је, не знам шта да Вам кажем сада, да не би оштетио ни суд или некога, рекла-казала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд не можете да оштетите, никако.

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па да Вас не наведем на погрешан пут. Па, не бих о томе рекла-казала. Ја лично нисам видео да је било ко, уствари, нисам улазио тамо. Знам да припадници моје јединице о томе нису причали, нити су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у Вашој јединици Славковић Драган, звани Торо?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајор Торо?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не, у нашој јединици, не. Мислим, знам скоро све поименке, тих двадесетак момака. Да ли је био негде у борби, то је нешто друго, али као члан јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки вод, неко одељење?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, вод, више вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих двадесетак људи?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко специјалне неке намене?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, као противдиверзантска јединица која је ишла на интервенције тамо где упадну снаге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Бранка Грујића?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, лично се нисам никада упознао са њим, али чуо сам, председник општине је био тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Марка Павловића?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па и за њега сам чуо да је тада био неки, један од команданата територијалне одбране, чега. Ни њега нисам лично упознао никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја сам био обичан војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били припадник територијалне одбране? Овде имамо Вас на списку.

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, наравно, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Сви смо тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте Ви припадали територијалној одбрани?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, док није се престројило у нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто ближе да нам кажете о томе?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, датум ниједан Вам не могу, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец, месец?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не могу да се сетим, значи била је територијална одбрана док није настала војска. Ви вероватно имате када је настала војска, то је значи тај период. Сада да ја нешто кажем, може бити погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та војска настала једног дана?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, једног дана је проглашена, али је настајала вероватно неки период примопредаје или шта већ, како се то звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је проглашена, да ли то знате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Верујте и данас-дан се слави тај дан јединице те неке, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори Видовдан, 28. јуни 1992. године као неки датум?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, Видовдан се слави као тај датум, ето, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тог датума 1992. године шта је било, да ли се нешто значајно десило везано за ту војску или није? Зашто се слави?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли Ви на некакво полагање заклетве, нешто као војник?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не верујем, не верујем да смо имали неке посебне заклетве, не сећам се, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се дружили са Кораћ Иваном?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Где сте боравили, где сте спавали, где сте се хранили?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, знате како, све зависи где се јединица налазила. Ми смо прво стационарани били ту у «Стандарду», та касарна, али и

у граду смо се дружили. Ја сам ишао кући, спавао, када имам прилику да одем кући, када не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом периоду мај-јули, колико пута сте ишли ван града на неке терене и колико останете у борбама?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, зависно од потребе. Били смо једно време у Баљковици. Сада, колико смо тамо остали, верујте да, једно време смо били у Баљковици, док није успостављена та нека равнотежа, тамо су, тамо смо отишли да извучемо то сеоско становништво, пошто је било окружено са свих страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли онда останете тамо, не долазите у Зворник?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Били смо тај један период у Баљковици док се није створила прилика да се, уствари створила прилика, да ли је то прилика или неприлика, да се исели Баљковица, ми смо тада напустили и ми са мештанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често сте били ван града, да спавате ван града у том периоду мај-јули, да не спавате кући, у Вашем селу?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, много често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Често?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Ретка је прилика да дођемо кући, значи били смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, малопре кажете, ја сам спавао кући.

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Када сам могао, значи када нисам на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико, од месец дана, колико спавате код куће, колико сте на терену, да ли можете да се сетите у мају и јуну?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, верујте, знате како, чим искрсне прилика да одем кући да преноћим, да се пресвучем, истуширам, ишао сам. Јединица можда и није ишла, неко је отишао, појединац, отишао сам ја вечерас, неко други сутра, ређе, значи ређе, када ми се указала прилика, ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које сте ишли терене у мају, осим Баљковице?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Сада опет у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Шта је било у мају, шта је било у јуну, ишли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ишли у јуну, да ли се сећате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Баљковица, била је Дрињача у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је била та Дрињача?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја мислим после Баљковице, да ли је, мислим сада, опет са сигурношћу не могу тачно рећи, али мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и Кораћ на Дрињачи?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре Дрињаче, да ли је био стално са Вама или је одлазио? Да ли су одлазили ти што су из Србије кући, у Србију?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Ја не знам да ли је Кораћ ишао кући. Знам да је, када је рањен да је ишао кући. Чак сам ја ишао у посету му у Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рањавања?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је био дуго ван територије ратишта, општине Зворник?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, не знам колико дуго, верујте сада да кажем ја, месец дана, петнаест дана, значи није неки велики период, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре рањавања, да ли се сећате да је ишао кући или негде ван Зворника?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не бих се могао сетити када је ишао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да се поново враћа?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Са Баљковице, вероватно није могао отићи сада, неки међупростор, верујте да не могу да сигурношћу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је отишла ЈНА у мају месецу, да ли је тада неко од тих добровољаца отишао, можда? Каже Кораћ да су сви из Србије који су били отишли?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Наређење је било да, мислим да су сви се морали склонити са тих терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли је отишао Кораћ том приликом?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Да ли је тада отишао или можда неки период мало касније, верујте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Не могу сада са сигурношћу, јер ипак је то прошло, да ли је отишао тада са свима заједно и ако мислим да су морали отићи сви, напустити, јер је тада устројавана војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто се поново враћају, када се враћају, да ли Вам је то познато?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Зашто, верујте не знам, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их неко зове или самоиницијативно или како?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, верујте, не знам. Ја лично нисам био у могућности ни позвати, ни одбити, значи да ли је имао везу неку са командом, кадровима или не, да ли је, то не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили у слободно време, шта ради Кораћ, да ли иде негде, да ли се дружи са неким, да ли одлази?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: У слободно време смо се, па, и дружили смо се, ишли смо у град, тако као да смо, седељке, пијанке, некада смо прелазили у Србију, ишли на музику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је он становао, Кораћ?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Значи, када није на терену, спавао је код једног другара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код другара?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Рајка Смиљанића, па код Драгана Милошевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спавао у некој кући муслиманској, некој напуштеној?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Знам да је спавао код ових наших другара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао на Циглани неке другаре своје из Краљева, да ли Вам је то познато, да ли је причао нешто о томе?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: На?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Циглани, у Каракају, у фабрици?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, ја сам, да ли од њега чуо да има неког, да је имао другаре, да је постојало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта раде они тамо на Циглани, да ли Вам је то познато?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Шта се причало, не знам, верујте да је ту нешто, да ли смештен тај неки, нека грађа, неке, не знам, верујте, нешто као да не би крала војска, та стоваришта, фирме, да се ту нешто стационирано, да ли у Циглани, да ли у неком ДЦ, нешто тако је било, верујте да мало о томе знам. Ја сам био војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, да ли има?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: У таквом стању многе ствари вас не интересују, него да преживите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, Кораћ, питања? Нема нико питања, добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове за долазак у суд, како сте дошли?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Па, једино превозом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, колико је то, да ли тражите, колико?

Сведок ВЕСЕЛКО ГАЛИЋ: Шта знам, верујте, дошао сам приватним аутом. Друго ништа нисам, никакве трошкове имао, још нисам ни ручао, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити трошкове сведоку у износу од 5.000,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12 часова и 29 минута и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Стојан Кљештан.

СВЕДОК СТОЈАН КЉЕШТАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви се зовете Стојан Кљештан?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Име Вашег оца?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: 15.11.1962.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику. А живите?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мајевичка без броја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајевичка, добро. Шта сте по занимању?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: По занимању? Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радник. Где радите?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: ТГ «Бинач».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је «Глиница»?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фабрика?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша, Драгићевић Драгутин?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Као сведок пред судом дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је и казна затвора до пет година. Уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили кривичном гоњењу, некој материјалној штети, нисте дужни да одговарате, али само на та конкретна питања и пред судом треба да положите заклетву, тако што ћете прочитати тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Сведок Стојан Кљештан, од оца Милорада, рођен 15.11.1962. године у Зворнику, са пребивалиштем у Зворнику, ул. Мајевичка бб, по занимању радник, запослен у Творници «Глинице» - «Бирач», није у сродству, није у завади са оптуженима, сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом у току је поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије против ових шест лица, чија имена сам Вам прочитала. Ставља им се на терет кривично дело ратни злочин, а наине, радње су присилно пресељење цивила из Козлука и Скочића 26. јуна 1992. године и злочини у Дому културе у Челопеку, на пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана. Вас је предложила одбрана оптуженог Кораћ Ивана да Вас саслушамо као сведока, па да нам Ви кажете, прво да ли сте Ви у том периоду мај-јули 1992. године боравили у Зворнику, да ли сте евентуално учествовали као борац у неким јединицама, ако јесте у којим, да ли познајете Кораћ Ивана, да ли знате у ком периоду је он тамо био, у ком није, ако није, да ли сте били у истој јединици и да ли Вам је нешто познато и шта од ових догађаја овде који се помињу? Изволите.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Кораћ Ивана познајем, били смо у истој јединици, којој је командир био Стојан Пиварски. Били смо припадници интервентног вода, тако се тренутно звао, Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте били у тој јединици са Кораћем и од када сте приступили и како? Мало нам то ближе објасните.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Датум, тешко се могу датума сетити, али то је било, отприлике друга половина маја, јун, јул, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када у јулу?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: То не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се завршио тај Ваш боравак у јединици Пиварског ако се завршио тада, у јулу?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и даље били војник?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја сам био, али Иван Кораћ касније није био са мном, у августу, мислим да нисмо били у истој јединици, да ли август или септембар, не сећам се тачно, али више нисмо били, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били сте мај, јуни и јули?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мај, јун, јул, да ли је био август, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте, кажете, крајем маја сте мобилисани или како сте дошли?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не, не, мобилисан сам, учествовао сам у рату отпочетка. Прво сам био у својој јединици. Није то била јединица, то је било једноставно, наша улица, село. Ту су били сви мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то село?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Село Шћемлије или улица Мајевичка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је близу града или где?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, близу града, можда километар, два од града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када сте били ту у селу?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, били смо цео април и део маја, сада не знам до када. Знам да смо у мају долазили повремено у «Стандард», а повремено смо се враћали увече, нарочито увече у село да би обезбедили село, јер наше село је било прво на удару. Отприлике, ми смо имали највише напада на село у околини Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било у «Стандарду» где долазите, седиште чега?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ту је, да ли је била команда и онда долазили смо као на интервенције у случају упада неке јединице муслиманске, ми смо ишли на интервенције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у «Стандард», којим поводом долазите?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, сада не знам тачно којим поводом, као јединица смо дошли та моја улица, нас можда неких тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то јединица Ваша?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: То је јединица, једноставно, јединица наше улице, села, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чија јединица, коме припада?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формирана Војска Републике Српске?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Када је формирана? Не знам ја датум када је формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на тај период, говоримо о периоду мај-јули, да нам ту мало разграничите, ако можете.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Војска Републике Српске води се, да ли, који, 25. мај, не знам ја тачно, мислим, али јединица, то је једноставно самоорганизована јединица да брани село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Командир? Па, био је ту мештанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њему ко је командир, командант?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, вероватно је примао наређења од територијалне одбране, сада, ја са тим нисам упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када упознајете овог Пиварског и Кораћа, када почињете њему да припадате, од ког периода?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Њему припадамо, ја мислим већ да је то била друга половина маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада већ била Војска Републике Српске?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, да, али ми смо припадали као интервентни вод, ми смо били у «Стандарду» и ту смо повремено били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Пиварски, како долази до тога да се Ви прикључујете тој његовој јединици, интервентном воду том?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, како, па формиран су тако, једноставно интервентни водови неки јачи који су, био је задатак да интервенишу у случају упада и тако, кризних ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко формира, кажете, формиран су, ко то формира?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, сада, тај Пиварски је ваљда, он је већ имао своју јединицу и онда су многи добровољци отишли за Србију, тако да је он онда формирао од још ту мештана јединицу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када одлазе добровољци у Србију и зашто?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам тачно, али сам чуо наредбу да је дошла да добровољци морају ићи у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада та прича са Пиварским, да ли почиње пре одласка добровољаца или после?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: После.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да. Добровољци одлазе и онда Пиварски од нас ту мештана формира тај интервентни вод или како су га звали, ја мислим антитерористички, диверзантско-терористички вод, тако нешто се звао, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Кораћа када упознајете?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, вероватно исто у другој половини маја или почетак јуна, сада, мислим ја не могу сада тачан датум рећи, али то је тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте физички са њим смештени?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, био је са нама у «Стандарду», а после је био у Дрињачи са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, почетак јуна или крајем маја, да ли је тако?
Где сте у јуну?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: У јуну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Физички, да, где идете?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам, ја мислим да смо у јуну били смештени у Дрињачи. Тада смо припадали Другом батаљону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Другом батаљону Војске Републике Српске, Зворничке бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничке бригаде. Да ли Ви знате када је та бригада формирана?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам, да ли је била то бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, да ли је то тада била бригада, ја не знам, али већ су тада формирано батаљони по местима и онда је то био Други батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант те бригаде Зворничке?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био изнад Вашег командира, овог Пиварског?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? А када сте били у Дрињачи, да ли сте све време у Дрињачи, да ли долазите кући, у град?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Повремено смо долазили кући да се окупамо, пресвучемо, одморимо и назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли преспавате кући?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, понекада, можда то је било једном седмично да се пресвучемо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте примали неку плату?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Примали смо плату, али није то била нека плата, али била је плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо Ваше име – Кљештан Стојан, каже, списак за исплату припадницима ТО Српске општине Зворник за мјесец мај, од 01. до 31. маја. Да ли се сећате тога периода?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, потпис примаоца, ТГ «Бирач». Да ли сте Ви то примали плату преко фабрике или како?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Могуће, могуће, нисам сигуран, ја мислим да сам тада примио плату од фабрике, у мају, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не од ТО, него тамо где сте радили?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Сада, не сећам се. Знам да сам те прве плате, мислим примали смо из фабрике, а после ишло је нормално преко војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када после?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, сада, када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни то?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја мислим да смо у априлу, можда у мају примили од јединице, а за после, не знам, мислим да смо од војске примали, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се дружили са Кораћем, да ли знате за нека његова избивања са територије општине Зворник?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Јесам се дружио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о томе? Да ли је био све време ту у мају, јуни, јули, није био, да ли нешто можете о томе да нам кажете?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, мислим ја не могу рећи тачно датуме, он је био, углавном је био са нама, често је са нама долазио у Зворник. Понекада је код мене и спавао, пресвукао се, заједно смо се враћали, мислим то је што могу рећи датуме, мислим, то је тешко се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је отишао са ратишта и када, да ли то знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте престали да га виђате, не знам како да Вас питам?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја мислим да је он отишао после, када је било оно хапшење у Зворнику, то је било хапшење Жућине групе и тада је и наша група ухапшена, остало је нас можда неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ухапшени?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? А зашто су они ухапшени?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам. После сам чуо да је то као била грешка и да су им се извинили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извинили? Да ли знате Славковић Драгана из јединице Пиварски?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајор Торо?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Чуо сам за њега, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у тој Вашој јединици?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Он је можда био пре, ја када сам био у тој јединици, они нису били. Тада је само био Зокс, био је неки мали покојни Џеј, био је још један дечко, али не знам имена, исто кажу да је био коректан, али не знам, мислим, не знам му име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неке од ових догађаја у то време, да ли сте чули да има заточених Муслимана на територији Зворника, мај, јуни, јули?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе можете да нам кажете?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мислим не могу пуно. Ја никада нисам ишао у те затворе, нити ме је то интересовало. Знам да је био затвор у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте сазнали, ко је ту кога затворио, када сте чули за то?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: То је се чуло у том времену, али сада када се чуло, мислим, тешко је рећи датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули у том времену?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, чуо сам да су доле затворени неки у Козлуку, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули да су?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да је било затворених и у Козлуку, не Козлуку, у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, ко је ту затворен, зашто, ко су ти људи?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, Муслимани који су, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушкарци, жене, цивили, војници, ко је то?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мушкарци су вероватно затворени, не верујем да је било жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била јединствена таква појава или је још негде било затворених Муслимана?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја сам чуо само ту да је било, Челопек и Циглана. Не знам за друге затворе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Шта ћу чути? Мислим да ме то тада није толико ни интересовало. Чуо сам да су људи били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули још нешто да им се дешавало, осим тога што су затворени?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Причало се што-шта, али то су оно народне приче. Сада, колико је то тачно, ја не знам. Мислим, јер никада нисам доле био, нити сам улазио, нити пролазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули за Циглану, поменуште?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам, знам да су и доле, чуо сам да је било затворених, да су радили доле и мислим, то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неких убијених, малтретираних, сакаћених људи?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Причало се, али, мислим, не могу ја о томе рећи ништа, јер не знам, нити је ко о томе са мном причао. Приче су приче, свашта се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, шта сам чуо, то што сам рекао, мислим. Једноставно, тада ме то није интересовало, углавном сам био везан за јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти објекти били чувани, да ли Вам је то нешто познато, да је чувао неко то?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, ја мислим да је те објекте чувала полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда радио то када их чува полиција, ко је ту то радио, то што сте чули да се прича? Да ли се причало, ко то ради?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, причало се, чуло се за неког Репића, не знам за друге. Ко је био тај Репић, за њега су чули сви, али, мислим, тог човека нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он припадао некој јединици?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Он је припадао јединици, ту су јединицу звали Жућина јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жућина? Да ли сте знали тог Жућу?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Жућу сам имао прилике једном или два пута можда да упознам. Једном је дошао баш у наше село, горе код једног комшије попио кафу, то је било све. Мислим, ја сам га тада први пут упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била његова јединица смештена, колика је та јединица, каква је то јединица?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Колика је јединица, не знам. Знам да су били смештени доле у једној фабрици, ја мислим «Инжињеринг», да су били у «Инжињерингу» смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ти Жућини из те јединице правили неке проблеме по граду или?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Причало се, причало се, али ја са њима нисам никада контактирао и уопште наша јединица није са њима контактирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима, добро. А да ли сте чули да је неко из Ваше јединице некада ишао да испитује неке људе затворене на неким локалитетима?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је имао таква нека овлашћења?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли сте чули да је било неких ратних заробљеника, неких војника муслиманских затворених негде у неком објекту?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Причало је се, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа? Да ли сте ишли на неку заклетву војну, свечану, нешто?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Искрено да Вам кажем, не сећам се, чини ми се да је била нека заклетва, али не сећам се толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био главни за сву ту војску у Зворнику?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Главни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко је био командант те војске у периоду мај, јуни, јули?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Шта ја знам. Знам да је био Кризни штаб у Зворнику. Вероватно су они наређивали и причало се да је командант био извесни Марко, чини ми се Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант чега?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да ли територијалне одбране или Кризног штаба, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за који то период говорите?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, вероватно тај период април, мај, јуни, тај почетак. Сада, ко је касније био командант, да ли је био неки Василић, ја не знам када је он тачно, чини ми се да је био Василић, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Кризни штаб, кажете.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Или Босанчић, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Кризни штаб, какав је то био, какво је то тело, цивилно или војно? Да ли је тај Марко био цивилно лице или војно лице?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам да ли је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог човека видели некада, да ли сте га упознали?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Чини ми се да сам га једном видео, али било је то кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он седео, где је радио, где му је било радно место?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам, ја мислим да сам га у граду видео и неко ми га је показао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наш оптужени Славковић Драган, Мајор Торо, за кога Ви кажете да сте чули, каже да је тај Пиварски био десна рука том Марку. Да ли је Вама нешто познато, то је Ваш командир, тај Пиварски?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Пиварски је са мном био изузетно добар, међутим, какав је његов однос био са Марком, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мислим, тај Марко ја мислим да никада није дошао у нашу јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Физички ту где сте Ви боравили?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Пиварски, да ли је ишао негде у неку команду, где је он добијао задатке, од кога, да ли то знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, вероватно од Марка или од тог Кризног штаба, од кога, ја не знам тачно, али он је био наш командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Бранка Грујића?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, веома добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио за време рата?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја мислим да је он имао тада функцију, да ли председника општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општине?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Кризни штаб, шта је то? Какво је то тело?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Слабо се у то разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја мислим да су они били ти који су водили тада све, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо чули овде да је неки други човек био председник општине, неки Јово Мијатовић: Да ли знате за тог?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Могуће, чуо сам и за Јову Мијатовића. Сада ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како то, била су два председника општине?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, не знам да ли је био он, један од њих двојице је био. Углавном знам да су имали функције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за неку Привремену владу, такво неко тело?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, постојало је и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник те Владе?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мислим, не знам. Ја знам да је то било, била је Привремена влада, сада, ко је где од њих био, мислим, једноставно то мене у том периоду уопште није интересовало. Ипак ми смо били војници, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате тачно до када сте били у тој јединици Пиварског?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Били смо до тог хапшења, што је било у Бијељини и ја мислим да је се она тада распала, та јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после тога, како сте били организовани, како је била устројена војска после тог хапшења?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Разишли смо се углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још после били, учествовали у борбама?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, да, углавном сви су и даље били, само по различитим јединицама. Ја сам био у МАД-у, било је ту још можда двојица, тројица из те јединице, неки су отишли по батаљонима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Батаљони, чега?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, батаљони, било је више батаљона на зворничкој општини. Мислим сада ко је имао и где родбину ту је и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме припадају ти батаљони?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Батаљони?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригади?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док је био Пиварски, да ли је било тих батаљона?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, ми смо припадали Другом батаљону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другом батаљону?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта можете да нам кажете, ако знате, о деловању територијалне одбране у том периоду мај-јуни и о односу са бригадом, да ли је постојао тај однос?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, територијална одбрана, то је било углавном организовано по селима. Свако село имало је своју јединицу, углавном свој део територије и углавном на то се сводило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о иселјавању мештана Козлука?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ти мештани исељени?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио, да ли знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам ко је урадио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то урађено, како је то организовано?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: То не знам, нити сам био, али рецимо знам како је исељено село које је везано за моје село, то се зове Радаковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мислим, не могу тачно датум рећи, вероватно да негде имам то. О томе бих Вам могао испричати, али о Козлуку, Дивичу и о овоме, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то село нам није у оптужници него Козлук, 26. јуна, у оптужници каже, 26. јуна.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам, пошто у Козлук уопште нисам ишао, можда сам једном само прошао горе за Малеших, имали смо неку интервенцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прошли некада када је исељен Козлук?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: После јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко живео касније?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Јесте, избеглице из Зенице, ја мислим из Зенице, да ли је још однекле, из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се они населили, да ли то знате нешто о околностима тог насељавања? Да ли сте чули за неке пљачке по Зворнику и по тим местима, евентуално и напуштеним муслиманским у Козлуку и околини?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, сада, пљачке, колико је то у рату, тога увек има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте Ви видели некада да се нека роба пљачка, да се нешто износи из кућа?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били некада рањени можда?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко из Ваше јединице?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Кораћ можда био рањен?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, када?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да ли једном или два пута, сада, чини ми се два пута да је био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само гласније, неће се чути ништа.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Чини ми се да је два пута био рањен, једном у Дрињачи, уствари да ли и други пут, али то је други пут било лакше, сада не сећам се, тада је било њих четири, пет рањених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је остао ту или, на ратишту или?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам, чини ми се да је ишао једно време кући, а када је то било, ја мислим да је било после тог другог рањавања. Сада, када је то било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је остао?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Нема.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Само једно питање. Када је помињао одлазак на Дрињачу, да ли може да се изјасни, колико су остали тамо, који период су били, колико дуго?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Чини ми се да је углавном био сав тај период док смо били код Пиварског, значи крај маја можда да смо отишли, ја не знам тачно датуме, мислим да нема шансе да се сетим.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро.

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Можда је то крајем маја, јун, јул.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време, и јуни и јули и крај маја?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, углавном смо били у Дрињачи, сада, били смо понекада и у «Стандарду» или смо крајем маја били у Баљковици, не сећам се тачно. Један период знам да смо били у Баљковици, то је родно село Бране Грујића, можда десетак, петнаест дана, не сећам се, мислим колико смо били, али знам да смо један период у Баљковици провели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то у Дрињачи, колико сте пута ишли кући? Да ли је то било једном недељно, као што кажете, да се пресвучете, окупате или?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Није то било одређено баш, али углавном, отприлике можда једном недељно, некада два пута, мислим како је дозвољавала ситуација, ако је било мирније, ишло се онда чешће, ако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте тамо спавали у Дрињачи?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Мислим у школи да смо спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте се превозили када идете у град, чиме?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: У град?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, када долазите кући или тако?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Био је неки чичица, превозе нас са чамцем и онда стопирамо и кући, у Србију. Доле се није могло, зато што су јединице муслиманске држале тај део пута од Дрињаче до Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Дивича?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека кола на располагању, путничка, нешто?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Понекада неко је имао од војника, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви нека питања? Ви сте предложили, господине Кораћ, сведоке. Не знам само у ком смислу и на које околности. Имате ли неко питање?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: (није укључен микрофон) Ја у том Дому Челопек нисам био, нити имам икакве везе са овим за шта ме држите већ три године овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе други сведоци говоре, ја Вас питам за ове присутне, данас сведоке имате ли питања, обзиром да сте Ви предложили, а то

да ли сте били или не, то ћемо ценити све исказе, и једне и друге. Добро, хвала Вам. Имате ли још нешто да нам кажете, везано за ове догађаје овде, због којих смо се ми овде окупили?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за пољпривредно добро Економија?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде реците нам, шта знате о томе?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове за долазак у суд?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко ће да зна ако Ви не знате?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Сада, за сада сам платио само гориво, сада да ли ће ми човек још наплатити што ме довезао, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико то кошта?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок СТОЈАН КЉЕШТАН: Па, не знам, отприлике колико ће ми узети дневнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 5.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, слободни сте, можете да идете, поскупео бензин, колега Тодоровићу, можете да идете. Сутра имамо два сведока по распореду, добили сте у овоме, видећемо, немамо још увек информацију сигурну да ли ће они да дођу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида и исти ће се наставити

*25. децембра 2007. године,
са почетком у 9,30 часова.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА